

Öğretmenin günlüğü

"Yaşanmış Eğitim Öyküleri"

ÜSKÜDAR
BELEDİYESİ

Öğretmenin günlüğü

(Yaşanmış Eğitim Öyküleri)

ÜSKÜDAR ARAŞTIRMALARI MERKEZİ
YAYIN NO: 14

■ YAYINA HAZIRLIK

Özgün Adı
Öğretmenin Günlüğü
(Yaşanmış Eğitim Öyküleri)

Yayına Hazırlayan
Zekeriya Erdim
Kemal Kahraman

Editör
Zekeriya Erdim

İç Tasarım
İlke Yayıncılık

Kapak
M. Ediz Altındış

ISBN
975-92019-3-3

1. Baskı
Step Ajans, 2004, İstanbul

■ YAZIŞMA ADRESİ

ÜSKÜDAR BELEDİYE
BAŞKANLIĞI
Tel.: 0 216 531 30 00
www.uskudar-bld.gov.tr

Öğretmenin günlüğü

(Yaşanmış Eğitim Öyküleri)

Hazırlayanlar:
Zekeriya Erdim
Kemal Kahraman

İÇİNDEKİLER

SUNUŞ... 11

ÖNSÖZ... 13

EDİTÖRDEN... 15

Ahmet KOÇIBAR

GÜMÜŞKAR'A SEVGİLER... 21

Akif AŞÇIOĞLU

DÖNECEĞİM... 23

Ali Rıza ŞENBABAĞLU

BİR MUSİBET BİN NASİHAT... 27

Ali Sacit TÜRKER

DÜĞÜN ELBİSESİ... 29

BASTON... 34

ISIRGAN OTU... 37

Alparslan KAMANLI

PENCEREDEKİ ADAM... 43

AHMET ÖLDÜ... 43

ÖĞRENCİNİN GÖZÜNDEN BİR ŞEY KAÇMAZ... 45

PAZARLIKÇI ÖĞRENCİ... 45

İTE BAKIN... 46

Asiye KONAKÇI

OKULDAN TOPLUMA... 47

Aslıhan ÖZTÜRK

O'NUN GİBİ BİR ÖĞRETMEN... 51

Ayhan AYDIN

SEVGİ KIVILCIMLARI... 53

Ayla URAZ

- KESEME İŞARETİ... 61
HESAP MAKİNESİ... 62
ONUN ADI "B"... 63
YALANCI GÖZLER... 63
ŞİKAYET ETMİYORUM... 64
BEN ORUCUM... 65
ANNEMİ ÖZLEDİM... 65
SABIR İŞİ... 66

Ayşe TURANLI

- BEYAZ SUÇ... 71
"KİMESİZ"İN "KİMSESİ"... 74

Ayşe ULUTAŞ

- BAŞARI SEVGİYLE BÜYÜR... 77
ÖPÜLESİ ELLER... 79
AĞLATAN ANLAR ve ANILAR... 80

Canan BAŞ

- BEN ARTIK BEN DEĞİLİM... 83
SİHİRLİ ŞİFRELER... 85

Celal UZUN

- İHBAR MEKTUBU... 89
BİR FIRSAT DAHA... 91

Cevahir KABAKÇI

- İLK MEKTUP... 91

Çiğdem TUNCER

- ÖMÜR BOYU ÖĞRETMENLİK... 95

Çiğdem YAMANEL

- BEN ÖĞRETMENİM... 97

Elif YALÇIN

- ELİFÇİK KÜÇÜK ÖĞRETMEN... 99

Ergül YILDIRIM

- YANLIŞ HESAP... 103

Erol KIZIL

- SOĞUK İKLİMİN SICAK ÇOCUKLARI... 107

Fatma KARAHİSARLI

- TANRI MİSAFİRİ... 111

Ferhat YILDIZ

- BİR ÖĞRETMENİN GÜNLÜĞÜNDEN... 115
HACI TEYZE... 121
BİZDEN DEĞİLDİ... 126

Göksal ASLAN

- YETER'İN "YETER ARTIK" DEMESİ... 131
DÖNÜM NOKTASI... 132
SERÇENİN BİR BATMAN YAĞI...133
KORKU UZAKLAŞTIRIR... 134
DOĞRU SÖZE NE DENİR?... 134
KÜÇÜK ŞEY YOKTUR... 135

Güler SÜRÜCÜ

- MARKO PAŞA... 137
BİR OKULUN ALIN YAZISI... 143

H. Celâl ASLAN

- CEHALETİN FATURASI... 149

H. Mahmut YÜCER

- RESMİYETİ AŞMAK... 155
SIRA SENDE... 159

Hacı YILDIRIM

- BİZ RUHU... 165

Haluk KARLIK

- ANILARDAN BİR DEMET... 171

Hasan Basri YAZICI

- BİLGİ TOPLUMUNDA ÖĞRETMEN... 177

Hayati AYKURT

- BAKAR KÖRLER ve BAKMADAN GÖRENLER... 181

Haydar TEMEL

- HÜZÜNLÜ BİR HİKAYE... 185
BAŞLAMADAN BİTEN GÜN... 188

Hülya ERGÜNEY

- NEYİ ÖĞRETIYORUM... 191

İbrahim ÖZTÜRKÇÜ

- SABRIN ŞAFAĞINDA SEVGİYE KANAT AÇMAK... 193

İffet ORAL

- SON DİLEK... 201

KALAYCILAR... 208
BEKLENEN BULUŞMA... 210
GABİ... 216
ALTIN DİŞLER... 219
İRENA HANIM... 223
UNUTULMAZ AN... 227

İlhan TÜRKMEN

KUYRUKLU TAKSİ... 231

İsmail Hakkı AVCU

HAYATA DOKUNMAK... 233
ÇEVREYİ DİNLEMEK... 234
SANDALYENİN ANLAMI... 235

Kenan YAŞAR

ÖĞRETMENİN ÇORABI... 237

Kevser TUNCER

GELECEĞE ATILAN İMZA... 241

Lütfiye GÜLTEKİN

YOLLAR ve YOLCULAR... 245

Mehmet KESKİN

BİR DÜŞÜN GERÇEKLE RANDEVUSU... 251
BİR GÜNDE BİR ÖMRÜ YAŞAMAK... 257

Meliha İLGİN

SEZER'İN MARİFETİ... 263
MEHMET'İN ENDİŞESİ... 265
TÜRKÜ'NÜN UÇAĞI... 266
HANGİSİ DOĞRU?... 266
TRAJİ KOMİK... 267

Murat KAYA

BİR AVUÇ KOR... 269

Murat URAL

ÇEKİRDEKLİ KARTVİZİT... 273
HAYATA KARIŞMA HAKKI... 275

Mustafa ÇETİN

SEVGİNİN GÜCÜ... 277
GELECEĞİN ADSIZ KAHRAMANLARI... 284

Muzaffer ÇAYA

DÖNÜŞ... 289

Münevver SARIKOÇ

O BİR ÖĞRETMENDİ... 293

ADI CEREN... 295

Naciye TURGUT

ÖĞRETMENLER GÜNÜ... 297

AVCI ÖĞRETMEN... 299

YARAMAZ ÖĞRENCİ... 300

Nermin KALYONCU

GÜNLÜĞÜMDEN... 301

SINIF GÜNLÜKLERİ... 305

Nermin SÖNMEZ

SERBEST DERSLER... 309

BU ZİNCİR BAŞKA ZİNCİR... 312

Niyazi ASLAN

KARANLIK GECENİN AYDINLIK SABAHI... 315

Nurullah ABALI

BİR SEVGİ BAHÇIVANININ YÜREĞİNDEN

DÖKÜLENLER... 319

Ramazan BERK

ÖPÜLESİ ELLER... 321

Recep SEZER

ÖĞRETMENİN SEVİNCİ ve MUTLULUĞU... 325

Rıza BALIŞLI

GÖZLERDEN GÖNÜLLERE... 327

Sami KARAKAŞ

İLK AYRILIK... 333

MİNARELİ OKUL... 336

Sevilay BAYRAKTAR

DOĞRU TERCİH... 339

AYAKKABININ KERAMET... 342

KAZANMANIN YOLU... 344

UNUTULMAYAN ACI... 345

Suna EKŞİ

GÜLYABANI... 349

Suna ŐENCAN

YEGANE ÖĖRET MEN... 351

ÖĖRET MEN ANA... 353

Süleyman SAVAŐ

İLMİN İKİ YÜZÜ... 355

Süreyya AYDIN

NUR ÇOCUK... 359

YALANCI KİM... 362

Talha KÖYLÜ

MAZİYE DÜŐEN GERÇEK... 365

Tülay ERSAN

VİCDANIN PARILTISI... 367

TAMİRCİ... 374

Vesile Filiz ÖNEY

YOLLARDA KOLKOLA... 377

Yaşar KORKMA

DÜNYAYI AYDINLATAN MEŐALE... 379

SEVGİ GÜNEŐİ... 384

Yüksel AVARA

ÖĖRET MEN DE ÖĖRENİR... 389

SUNUŞ

Hepimiz bir bakıma öğretmeniz. Çünkü hepimiz öğrendik, öğrettik ve bunu sürekli yapıyoruz. Baba olarak, anne olarak, abi veya dost olarak. Bunu yaparken hepimizin unutamadığı hatıraları oluyor, onları dostlarımıza, çocuklarımıza anlatıp geçiyoruz.

Aslında öğretmenlikle ilgili pek çok şey söylenip yazılıyor fakat insan ve öğretmen olarak tecrübelerini yazılı olarak aktarmak pek azına nasip oluyor. Her birisi ayrı bir değer olan bu hatıralar ve tecrübeler ya sohbetlerde ya da alınmış notlarda kalıyor. Fırsatını bulan bazıları yazılara, hikayelere veya araştırmalara konu olabiliyor.

İşte bu duygularla biz Üsküdar İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü ile işbirliği içinde tüm öğretmenlerimizin katılabileceği, onları en unutulmaz tecrübelerini yazmaya teşvik eden bir yarışma düzenledik. Gördük ki marifet biraz da iltifata tabi. Sadece Üsküdar'da büyük bir katılım gerçekleşti. Türkiye çapında yapılırsa kim bilir neler çıkacaktı.

Elinizdeki kitap, yarışmaya katılan ve yayınlanmaya değer bulunan alan yazılardan oluşuyor. Okuduğunuz takdirde, yalnız eğitim camiasını değil hepimizi ilgilendirdiğini hemen fark edeceksiniz. Tanınmış yazarlar tarafından kaleme alınmayan bu hatıraların ve düşüncelerin sıcaklığını hissedeceksiniz.

Bu eseri bir kültür ve eğitim beldesi haline getirmeyi hedeflediğimiz Üsküdar'a ithaf etmek istiyorum.

Yılmaz Bayat
Üsküdar Belediye Başkanı

ÖNSÖZ

Öğretmenlik deyince aklıma ilk gelen, Van'ın Güveçli köyü olur. Burada eşim öğretmenlik yapmaktaydı. Şehir merkezine yanlış hatırlamıyorsam 20 km kadar uzakta. İki ayrı binada beş sınıfı ikiye bölmüşler : 1-2 -3. sınıflar bir arada. 3. ve 4.sınıflar da. En çok iki öğretmen var. Ortada bir soba. Her gün nöbetçi öğrenci, kendi getirdiği odunları derslerden önce tutuşturup dersaneleri ısıtıyor. Eşimin onlarla kurduğu dostluğu, onların gözlerindeki ışıltıyı unutamıyorum.

Kendim de üniversite hocalığı yapmaktaydım. Bir hocanın neler yapabileceğini, gençlerin taşıdığı potansiyeli ve umutsuzluğun kaynaklarını hissettim. Ne yazık ki bunları geliştirme imkanımız olmadı. Bu eğitim maceramız geçiydi.

Lise yıllarımı hatırlıyorum. Edebiyat ve yabancı dil hocamızın bizimle arkadaş gibi ilgilenmesini, iyi kitaplar, dergiler okumaya yönlendirmesini. Dünya yazarlarıyla onlar sayesinde tanıştık. Okulda okuyan, yazan bir grup

oluşturdu. O günlerin kıt şartlarında harçlıklarımızın önemli bir kısmını kitaba ayırdık. Bu gruptakiler daha sonra üniversite ve yüksek lisans eğitim gördüler, yazı ve araştırma dünyasının bir parçası oldular.

Bunları anlatmamın nedeni, benzer serüvenlerin ülkemizin çeşitli yerlerinde yaşandığına olan inancım. Okullardaki öğretmenler veya toplum öğretmenleri kendi bölgelerinde hiç beklenmeyeni başarabiliyor. Erzincan'daki bir edebiyat dergisine İstanbullu yazarların yazı gönderdiğini düşünebiliyor musunuz ? Dahası, dergiyi bir emniyet müdürünün çıkardığına ? Geçende, oradaki ortamda yetişmiş bir öğrenciyle konuştum. İstanbul'daki nice öğrencinin haberi olmayan şeylerden bahsediyordu. Bu örnek, Eskişehir'de bir dönem yaşandı, Maraş'ta Andırın'da başka bir dönem. Kuşaklar yetişti, eserler verdi, önemli makamlara geldi. Fakat gelenekler geçici oldu. Çünkü bu işler insanla kaimdi. Öğretme, bildiklerini aktarma özelliğine sahip, bu işe gönlünü koymasını bilen insanlarla. Onlar çok şeyi değiştirebilir. Yeter ki inansınlar. Bu çalışmanın bu anlamdaki öğretmenliğe bir katkı sağlaması temenni siyle.

Dr. Kemal Kabraman

EDİTÖRDEN

NEDEN “ÖĞRETMENİN GÜNLÜĞÜ”?

Bir düşünür diyor ki; “İnsanlar duyduklarını unuttur, gördüklerini hatırlar, yaşadıklarını öğrenirler”. Deneylerimiz, gözlemlerimiz bu tesbiti doğruluyor. Yapararak yaşayarak öğrenilen ve öğretilen şeyler, daha kalıcı oluyor.

Öğretmenler; yaparak, yaşayarak öğrenmenin ve öğretmenin merkezinde bulunuyorlar. Fakat, bu tecrübe ve birikimler sonucu ortaya çıkan kalıcı değerler; sistematik bir alma ve aktarma mekanizması olmadığı için, yapanların ve yaşayanların kendileriyle sınırlı kalıyorlar.

Eskiden beri; öğretmenlerin sosyal, kültürel, pedagojik, psikolojik değeri olan anılarını yahut anekdotlarını bir kaynakta toplayarak; kalıcı hale getirmek ve tüm eğitim camiasının istifadesine sunmak gibi bir hayalim vardı. Kendi kurumumuzda görev yapan öğretmenlere ve idarecilere zaman zaman bu hayalimden söz edip yazmalarını tavsiye ederdim ve her seferinde birkaç metin çıkardı.

İlk defa Mart 2001'de, "Öğretmenin Günlüğü" konulu bir derleme projesi hazırlayarak, İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne yazılı başvuruda bulunup onay istedim. Ancak, üstünden yıllar geçmesine rağmen, olumlu ya da olumsuz bir cevap alamadım.

Ağustos 2003'te, kurumun tanıtımı için broşür yerine "El Kitapları" bastırıp bedelsiz dağıttık. O kitapçıklardan birisinde, "Evden Okula Okuldan Hayata Eğitim" üst başlığının içinde bir alt bölüm olarak, "Öğretmenin Günlüğü" projesinden söz ettik. Böylece, düşüncemizi kamuoyu ile paylaştık. Daha çok kişinin, özellikle de öğretmenlerin ve idarecilerin gündemine sokmaya çalıştık.

Nihayet 2003-2004 öğretim yılının ilk yarısında, yeni bir fırsat oluşturmayı denedik. 24 Kasım Öğretmenler Günü'nü vesile yaparak; Üsküdar Belediyesi'nin projeye sahip çıkıp sponsorluk yapması, Üsküdar İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün sempati ile yaklaşıp desteklemesi, Üsküdar Kaymakamlığı'nın da onaylayıp resmi kutlama programı içine alması sonucu; "Öğretmenin Günlüğü" konulu bir ödüllü yarışma düzenledik.

ÖDÜLLÜ YARIŞMA VE SONUÇLARI

Yarışmaya Üsküdar İlçesi'nde çalışan veya Üsküdar'da ikamet eden öğretmenlerden 63 kişi, 122 civarında metinle katıldı. Bunlardan birkaçı, yarışmaya katılmaksızın dışardan metin verdiler.

Anılar yahut anekdotlar, Jüri Heyeti tarafından; konuları, başlıkları, anlatım tarzları ve pedagojik değerleri bakımından değerlendirilip puan verildi. Değerlendirme sonuçlarına göre;

1. Sokullu Mehmet Paşa İlköğretim Okulu Türkçe Öğretmeni Mustafa Çetin "birincilik",
2. Necmiye Güniz İlköğretim Okulu Müdürü Ferhat Yıldız "ikincilik",

3. Çağrıbey Anadolu Lisesi Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni Ali Sacit Türker "üçüncülük",
4. Üsküdar Lisesi Müdürü Mehmet Keskin "mansiyon",
5. Esat Paşa İmam Hatip Lisesi Müdür Yardımcısı Hür Mahmut Yücer "mansiyon",
6. Davut Akidil İlköğretim Okulu Fen Bilgisi Öğretmeni Hacı Yıldırım "mansiyon",
7. Mithat Paşa Kız Meslek Lisesi Beslenme Dersi Öğretmeni Asiye Konakçı "mansiyon",
8. Emekli Öğretmen Tülay Ersan "mansiyon",
9. Selimiye İlköğretim Okulu Rehber Öğretmeni Hüsnü Celal Aslan "mansiyon",
10. Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu Müdür Yardımcısı Göksal Aslan "mansiyon" ödülüne layık görüldü.

Üsküdar Belediyesi tarafından, ilk üçe girenlere muhtelif özelliklerde bilgisayarlar, mansiyon ödülü uygun görülenlere ise dijital fotoğraf makinaları hediye edildi.

Ancak, Jüri Heyeti'nin tesbitlerine göre; bu yarışmanın alınan derecelerden ve verilen ödüllerden daha büyük ve kalıcı sonuçları vardı:

- a. Eğitimciler ve eğitimle ilgilenenler için, çok kıymetli bir "kaynak" ortaya çıktı. İstanbul çapında ve hatta Türkiye çapında organizasyonlarla bu kaynağı genişletmenin, zenginleştirmenin gereği ve önemi anlaşıldı.
- b. Yarışmaya katılan öğretmenler arasında, istikbal vaadeden "yazar ve senarist adayları" olduğu görüldü. Kendilerine fırsat verilir ve desteklenirse, ciddi eserlerin sahibi olabilecekleri düşünüldü.
- c. Ülkemizin değişik yörelerinde görev yapmış, toplumumuzun farklı kesimleriyle muhatap olmuş öğretmenlerin deney ve gözlemleri sayesinde; sosyo-kültürel ve sosyo-ekonomik yönlerden bir "Türkiye fotoğrafı" çe-

kılmış oldu. Bu fotoğrafın daha geniş açılı çekilmesi halinde, ülkemiz ve toplumumuzla ilgili olarak hem doğal, hem de güvenilir bir veri tabanı oluşabileceği kanaatine varıldı.

- d. Marifetin iltifata tabi olduğu; insanlara değer verilir ve fırsat tanınırsa, hayatın tüm alanlarında "üretim kapasitesi"nin artacağı bir kere daha anlaşılmış oldu.
- e. Üsküdar bazında; devletin ve toplumun değişik birimlerinin, kurumlarının (Belediye'nin, İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü'nün ve Kaymakamlığın) "doğrulara birleşme"si, hizmet için "diyalog ve işbirliği" içine girmesi konusunda güzel bir örnek daha ortaya konuldu.
- f. Son olarak, yine Üsküdar Belediyesi'nin sponsorluğu ile, yarışmaya katılan metinlerin bir "kitap" haline getirilmesi ve bu kalıcı değerlerin daha geniş kitlelerle paylaşılması sağlandı.

KİTAP HAKKINDA

Kitabın tertibi konusunda, birbirini tamamlayan iki tercih yapılmış oldu:

Birincisi; yarışmaya katılan öğretmen ve idareciler, alfabetik sıraya göre yerleştirildi. İsimleriyle birlikte görevleri ve görev yerleri de belirtildi.

İkincisi; birden fazla anekdotla katılanların metinleri bir araya toplanarak, arka arkaya verildi. Böylece, her öğretmenin günlüğü ya da günlükleri ayrı bir bölüm haline getirildi.

TEBRİK ve TEŞEKKÜR

Yarışmaya katılarak deney ve gözlemlerini bizlerle paylaşan tüm öğretmen, idareci arkadaşlarımı; anılarını okurken hayatlarının bir bölümünü birlikte yaşar gibi olduğum ve kendileriyle (onlar farkında olmasalar bile) doğal bir "dostluk bağı"

kurduğum saygıdeğer meslektaşlarımı tebrik ediyorum. İlgi ve katkıları için sevgilerimi, saygılarımı, teşekkürlerimi sunuyorum.

Yarışmanın sponsorluğunu ve kitabın basımını üstlenen Üsküdar Belediye Başkanı Sayın Yılmaz Bayat ve ekibini; organizasyona katılan ve katkıda bulunan Üsküdar İlçe Milli Eğitim Müdürü Sayın Recep Sezer ve mesai arkadaşlarını; projeyi onaylayarak bu güzel hizmetin önünü açan Üsküdar Kaymakamı Sayın Saim Saffet Karahisarlı'yı; olayın tüm safha ve süreçlerinde hem teknik, hem de idari destek sağlayan Üsküdar Belediyesi Özel Kalem Müdürü Sayın Dr. Kemal Kahraman'ı; metinlerin çok yönlü değerlendirilip tahlil edilmesine katkıda bulunan öğretim üyesi Sayın Dr. Serdar Özdemir'i minnet ve şükranla anıyorum.

Daha güzel günlükler yaşamak, yazmak ve paylaşmak ümidiyle.

Zekeriya Erdim
Öncü Eğitim Kurumları
Kurucu-Genel Müdürü

Ahmet KOÇIBAR

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü / Teftiş Kurulu Başkan Yardımcısı

GÜMÜŞAKAR'A SEVGİLER

Yıl 1969, Elazığ iline bağlı Karakocan İlçesinin Gümüşakar (Şomani) Köyü. İlçenin en uzak ve kışı sert geçen bir Anadolu köyü. Samanlıktan bozma bir okul. Çatısı yok, giriş kapısındaki tahtaların arası açık. Kışın kar bulduğu deliklerden içeriye giriyor. Buna bir çözüm bulmak için, hamur ile delikleri tıkayıp, üzerini beyaz kağıtla kapattım Zaman zaman kapı çalıyor, "Kim o" diye seslendiğimde içeri giren yok. Merakımdan kapıyı açtığımda da, kapıyı vuran, hamur yemeğe gelmiş kargalardan başkası değil. Gülüp geçiyor, derslerime devam ediyorum.

Köyde benden başka öğretmen yoktu, üç sınıfı bir arada okutuyordum Öğrencilerin çoğu okuma yazma bilmiyorlardı. Zaman zaman ev ziyaretlerine gider, köyün sorunları ile ilgilenirdim. Köydeki küskünleri barıştırmaya giderken, ileri gelenlerden birkaç kişi ile birlikte giderdik. Bazen barışmaya yanaşmazlardı, araya iki üç gün koyarak bu sefer kalabalık bir grupla giderdik. Tabii ev sahibinin

ağırlama masrafı artıyordu. Bir dahaki kalabalığı göze alamayan küskünzedeler oracıkta barıştırlardı. Bu durum tüm köy halkı tarafında bilinmekteydi. Artık barıştırmalar daha kolay oluyordu O yıl hiç bir mahkemelik olay olmadı. Güle Teyze bile eşi ile aralarındaki anlaşmazlığı bize havale etmişti.

Zorlu bir kıştan sonra ilk bahar gelmiş, okullar 23 Nisan'dan sonra tatile giriyordu. Öğrenciler düzgün Türkçe konuşup, okur- yazar olmuşlardı. Dersler hararetli geçiyordu. Yine böyle bir günde, ders işlerken, dışarıda koro halinde sesler duyulmaya başlandı. Komşu köyün öğrencilerinin bizi ziyarete geldiğini zannettim. Onları karşılamak için dışarı çıktığımda ne göreyim, okul çağında olmayan dört-beş yaşındaki bir grup çocuk, başlarında öğretmeni temsil eden bir çocuğun idaresinde İstiklal Marşımızı okuyorlardı. Hem de makamına uygun olarak. Artık maya tutmuştu, gözüm arkada kalmayacaktı. Yanlarına gittim, onlar için en kıymetli olan kırmızı şekerle ödüllendirdim.

Mevsim gereği ağaçlan aşılama çalışmaları başlamıştı. Öğrencilerimle birlikte yaptığım aşılar tutmuş, yıllar sonra meyve verdiğini öğrendiğimde çok mutlu olmuşum

Okul kapanırken bir tören yapmayı planladım. 23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramı törenine tüm köylüleri çağırdım. Çağrıya rağbet büyüktü. Törenden sonra öğrencilerin evlerinden getirdikleri kete, bişi, yumurta, tavuk, ayran, çay, meyve vs. gibi yiyecekleri kendilerine ikramdan sonra ders yılını kapattık. Tüm kalbimle sevgiler sana Gümüşakar.

Akif AŞÇIOĞLU

Ticaret Meslek Lisesi \ Müzik Öğretmeni

DÖNECEĞİM

1991 Yılında, İ.T.Ü. Türk Musikisi Devlet Konservatuarından yeni mezun olmuşum. Başarılı bir talebeydim ve mezuniyetimin hemen akabinde Gaziantep Üniversitesi Türk Musikisi Devlet Konservatuarı'nda Öğretim Görevlisi kadrosuna girebilmem için sınavı davet etmişlerdi. Başarılı bir sınavın sonunda, Ses Eğitimi Bölümünde, Türk Müziği Repertuarı ve Kanun derslerinde Akademisyenlik hayatıma başlamıştım. Hocalarımdan aldığım bilgilerimi ve kendi tecrübelerimi öğrencilerime aktarmaya başlamıştım. Bu heyecanım ve idealistliğim üç yıl sürdü. İ.T.Ü. Sosyal Bilimler Enstitüsü Müzik Sanat Dalı Türk Müziği Alanı'nda yüksek lisans sınavını kazanmıştım. Okulum ve bölümüm kadromla yüksek lisans yapıp geri dönme konusunu uygun bulmamış, ben de akademisyenliğin gereği olan araştırma, geliştirme konusunda kariyerim için okumak ve ileriye dönük çalışmalarım için Öğretim Görevlisi kadromdan istifa etmek zorunda bırakılmıştım, üzülerek ve istemeyerek.

Ailemle beraber İstanbul'a geri dönmüş, eğitimime heyecanla devam ediyor ve profesyonel bir müzisyen olarak çeşitli sanatçılarla yurt içinde ve yurt dışında konserlere çıkıyor, ailemi geçindirmeye çalışıyordum.

Yurt dışında konserler için turneye çıkmıştık ve 1998 yılının yaz aylarındaydı. Üç günlük konser için İsviçre'de Zürich'te Wintertour'da idik. İkinci günümüzdü ve büyük, yüksek bir platform üzerinde her izleyicinin göreceği, her dinleyicinin de dinleyeceği bir ses düzeniyle konserin ortalarında idik. Ben orkestra şefi olarak diğer müzisyen arkadaşlarımdan biraz önünde, kanun sehpasında ayakta ve sanatçıya da yakın bir pozisyonda kanunumu çalışıyordum. Sahnenin yanında genç bir delikanlı bana bir şeyler söylemeye, ifade etmeye, hatta sevgiyle yaklaşmaya çalışıyordu. Bunu hissediyor ama konser içerisinde olduğumdan ona sahneden hareketlerimle "daha sonra, sahneden indikten sonra konuşuruz." demeye çalışıyordum.

O da bunu anlamış, beklemeye başlamıştı. Sahnemiz bitene kadar gencin yüzündeki gülücükler eksik olmadı ve sahneden iner inmez yanıma gelip elime sarılarak öpmeye çalıştı. Bu arada bana, "Hocam sizi buralarda görmek ne mutlu, binlerce kilometre uzakta ve seneler sonra" diyordu. Ben genci ismen hatırlayamamış ama gözlerindeki pırıltıdan Gaziantep Üniversitesi Türk Musikisi Devlet Konservatuvarı'ndan öğrencim olduğunu anlamıştım.

Çok farklı bir ortamda ve hiç beklemeyeceğim bir anda böyle bir karşılaşmaya ben de şaşırılmıştım, böylesini ilk defa yaşıyordum, garip bir duyguydu.

Sabahın ilk ışıklarına kadar sohbet ettik, dertleştik. Laf lafı açtı ve öğrendim ki, iltica edebilmek için farklı bir yol izlemiş ama faturası da O'na oradaki kötü niyetli, ül-

kemizi yıkmaya yönelmiş grupların elinde adeta bir oyuncak gibi kullanılmış ve hala da kullanılıyor olmak çıkmış.

Kendisi de bu konuda rahatsız, üzgün, pişman ve bitkindi, hem de çok. O'na her şeyin sonu olmadığını, dönmeyi istiyorsa denemesi gerektiğini, üniversitede okumuş, hele bir de müzik eğitim almış birinin böylesine basit ve kötü davranışının kendisine yakışmadığını, hiçbir vatanını seven, ülkesine sahip çıkan kimseye yakışmayacağını sevgiyle ve inançla anlatmaya çalıştım.

Bana inandı, kültürlü, eğitilmiş ve üniversiteden mezun olmuş biri olduğu için, ayrıca ona emek vermiş eski bir akademisyen olarak ben de O'na inandım, güvencim özlemlerini bekleyeceğimi belirttim. İstifa etmiş bir akademisyen olsam da eğitimciydim ve eğitimimin öncesi, sonrası olmamalıydı. Ben de öyle davranmıştım, bundan da mutluydum.

Ertesi gün konserimizde yine oradaydı ve sahneden inmemi bekliyordu. Anlaşılan sohbet etmeyi, açılmayı, anlatmayı istiyordu. Beni kendine çok yakın bulmuştu, buna ihtiyacı vardı ve ben de sahneden indikten sonra sabahın ilk ışıklarına kadar yine onunla sohbet ettim, anlattım ve O'da anlattı. Doğruyu ve yapılması gereken davranışları tekrar tekrar anlattım.

Bizi ertesi gün havaalanından yolcu etmeye gelmişti. Biz uçuş kartlarımızı alıp içeriye girerken sarıldık, öpüştük ve bana **"Döneceğim"** diyorken gözleri dolmuştu, aslında ikimizin de gözleri dolmuştu. Hatta benim üç günlük yorgunluğuma rağmen, uçakta birazcık uyuklarım diye düşünürken arkadaşlarımla iki buçuk saatlik yolculuk esnasında Türkiye'ye inene kadar O'nu, oradaki hayatlarını, benim yol gösterme çabamı ve sevgimi konuştuk.

Alana indiğimizde, gümrük kontrolünden geçip yola çıktığımızda ve ailemle bulduğum andaki mutluluğumu hatırlayarak; aynı duyguları O'nun da yaşamaması gerektiğini, uzun süredir yaşayamadığını, yasaklı olmasının getirdiği gelememek ve kavuşamamak gibi özlemlerinin daha fazla olacağını düşünerek hem üzölmüş hem de gelebileceği duygusunu hissederek ve O'na anlattıklarımı da hatırlayarak mutlulukla tebessüm ediyordum.

Üç sene önce beni aradı, dönmüş. Kısa süreli tutuklanmış, ifade vermiş, çok üzölmüş ama şimdi "Vatanımdayım" diyordu.

Ailesiyle beraber olduğuna, arkadaşlarına kavuştuğuna ve ülkesinde olmasına şükrediyordu. Bana da teşekkürlerini iletliyordu. İç huzurumun ve eğitimimin hep böyle güzel vesilelere kısmet olmasını diliyordum.

Bir öğretmen olarak mutluydum. **"Döneceğim"** demişti ve dönmüştü...

Ali Rıza ŞENBABAĞLU

Şemsi Paşa İlköğretim Okulu \ Müdür

BİR MUSİBET BİN NASİHAT

İzmir İmam Hatip lisesinde öğrenciydik. Değişik illerden toplanıp geldiğimiz için, okulda yatılı kalıyorduk. Dolayısıyla, okul bizim aynı zamanda evimiz, ailemiz gibiydi.

Aydın'dan gelme bir arkadaşımız vardı. Babası onu okula getirirken trafik kazası geçirmiş ve ölmüştü. Bu yüzden, hem yetimliğin, hem de bir bakıma babasının kaza geçirip ölmesine sebep olmanın ezikliği içindeydi.

Ayrıca, kendisi biraz kekemeydi. Bazı arkadaşları ona çok takılıyor ve hatta alay ediyorlardı. Yurtta yatağını bozuyor, idarecilerden ikaz almasına sebep oluyorlardı.

Şükrü bütün bunlara çok içerliyor, üzülüyor; fakat içe dönük bir yapısı olduğu için kimselerle paylaşamıyordu.

1967 Yılında, orta üç öğrencisiyken, bir Matematik dersinde fenalaşıp bayıldı. Hatta kısa zamanda komaya girdi. Konak Devlet Hastanesi'ne kaldırdılar. Beyin kanaması geçirdiği anlaşıldı. İki gün yattıktan sonra, bir daha dünyaya ve insanlara bakamadan öldü. Hastaneden ca-

miye götürülürken, tabutu öğrenciler tarafından taşındı. Cenaze namazından sonra ise otobüsle memleketine gönderildi.

Özel eşyaları toplanırken, dolabında bir şiir bulundu. İçine akıttığı stresini ve sıkıntısını kelimelerin sırtına sarak satırlara aktaran arkadaşımız; şiirinde bir yandan babasına duyduğu özlemi anlatıyor, öte yandan arkadaşlarının kendisine yaptıkları eziyetleri dile getiriyordu.

Bu olaydan sonra İzmir İmam Hatip Lisesi'nin tüm idareci, öğretmen ve öğrencileri derin bir üzüntüye gark oldular. Ona takılan, alay eden, üzülmesine sebep olan arkadaşları ise; kelimenin tam anlamıyla kahroldular.

Öğretmenlik ve idarecilik hayatım boyunca, Şükrü'yü de ölümünü de unutmadım. "Bir müsibet bin nasihatten yeğdir" atasözünde olduğu gibi, bu olaydan aldığım derin dersleri ve ibretleri kendi hayatımda uygulamaya çalıştım.

Ali Sacit TÜRKER

Çağrıbey Anadolu Lisesi \ Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi Öğretmeni

DÜĞÜN ELBİSESİ

Göreve başladığım ilçenin sayılı terzileri vardı. Arkadaşların tavsiyesiyle birisini seçmiştim. Terzi dükkanı ilçenin girişindeydi. Ahşap, alçak çatılı, küçük bir dükkandı. İçeriye selam vererek girdim. Kimsecikler yoktu. Kapı açılırken bir ses çıkmıştı. Daha derindeki küçük bir odadan cevap geldi: “Aleykümselam, dört dakika sonra geliyorum.”

Dükkan, bizim köydeki muhtarın yazıhanesine benziyordu. Bir mührü eksikti sanki. Küçük bir sac soba çıtır çıtır ses çıkararak yanarken, yanı başındaki sandalyenin üzerinde kocaman, tüylü bir kedi ayağıyla başını kaşıyordu. Babaannem; “Kediler böyle abdest alırlar” derdi. Duvarda Medine şehri ve Peygamberimiz (s.a.v)’in yeşil kubbeli kabrinin fotoğrafı vardı. Eski ve büyükçe bir radyo, baş taraftaki rafın üzerinde bütün ihtişamıyla duruyordu. Böyle bir radyoyu çocukluğumda, varlıklı komşumuzun kestane kapılı dolabının üzerinde görmüştüm.

Bu mekan beni çok eskilere götürmüştü. Terzi amcanın içeriye girişiyle bir anda irkildim. Sevecen ve tatlı bir sesle: “Hoş geldin mübarek” dedi. “Benim ismim Bekir, uyuklayan kedi Tekir; ya seninki nedir?”. “Ali” dedim. Elindeki kaseden bir şeker uzattı ve: “Tatlı dil tatlı kelimeler, dostluk baki vesselam...” dedi.

Şiir gibi konuşuyordu. Konuşması gibi çehresinde de bir çekicilik ve samimiyet vardı. Dükkanın sıcaklığı yüreğinden geliyor gibiydi. Yeni bir elbiseyle beraber, enteresan bir arkadaşa da kavuşacaktım galiba. Devam ettim: “Takım elbise diktirmek istiyorum, öğretmen arkadaşım sizi tavsiye etti”. Başını biraz yukarıya kaldırdı, sonra konuşmaya başladı:

“O iş kolay
Eski bakır tutmaz kalay,
Kağıttan olur mu saray,
Vay anam vay...”

Bu sefer ben de şiirle cevap vermeye çalıştım:
“Ateş, insanı yakmaz İbrahim kumaşında;
İdris, terziler pîri büyük yolun başında;
Hasettir, kül eyleyen insanı kırk yaşında...”

Bu karşı cevap çok hoşuna gitmişti. Gözlüklerini taktı. Kumaşları indirmeye başladı. Bana birkaç kalite ve renk gösterdi. Fiyatlarını söyledi. Yarisinin peşin ödenebileceğini, geri kalanı aybaşında ödeyebileceğimi belirtti. Seçmekte zorlanan bir kimseydim. Özellikle lacivert, ince balıksırtı çizgili olanı seçmem için bir daha düşünmemi istedi. Benim de içim ısınmıştı o renge; kabul ettim.

Bekir amca elindeki defteri açtı, baş tarafa adımı yazdı. Yanına birkaç işaret koydu. Anlamını soramamıştım. Bir taraftan beden ölçülerimi kurşun kalemle deftere geçi-

riyordu. Üç gün sonra prova için uğramam gerektiğini hatırlatarak beni uğurladı. En az beş kere provaya gitmiştim. Her gittiğimde şair edasıyla konuşuyordu. Elbiseyi tamamladığı gün üzerime giydirmiş ve:

“Hayrolsun Ali’ye yeni abası
Eksik olsun elinden dayak sopası,
Kapanır mızrağın açtığı yara,

Kapanmaz dillerin büyük yarası...” dizelerini okumuştum. Elbiseyi bir ay sonraki düğünümde giymiştim. Yakıştığını söylemişti arkadaşlar. Düğünü büyük şehirde yaptıktan sonra ilçemize dönmüştük. Bu değerli elbiseyi sadece bayramlarda ve diğer önemli vakitlerde giyiyordum.

Artık haftada bir defa Bekir amcaya uğramayı aksatmıyordum. Üç yıl devam etti beraberliğimiz. Hayat hikayesiyle birlikte, tecrübelerini aktarıyor; orijinal tespitler yapıyordu. Mektep-medrese görmüş gibiydi. Taşı gediğine koyuyordu her defasında. Dükkanına gelen kimselelerin hepsiyle aynı ölçüde sohbet etmiyordu. Bir keresinde beni uyarılmış ve şu anlamlı sözleri söylemişti:

“Zannetme kendinde vardır bir hayır,
Babanı-anneni durdukça kayır,
Yaşlıyı gözetmez insan mı olur,
Önünde yediği bir tutam çayır...”

O sıralar ailemle küçük bir problem yaşamaktaydım. Bu sözler kafama balyoz gibi inmişti. Telefon açıp büyüklerimin gönlünü ve duasını almaya çalışmışım.

Bulduğum ilçeden başka bir şehre tayin istemiştim. İsteğime olumlu cevap gelmişti. Artık bu bölgeden ayrılıyorduk. Bizim için çok zor olacaktı. Okuldan ilişiyimi kesmiş, tanıdık çevre, dostlar ve komşularla vedalaşmaya

başlamıştık. Bekir amcaya uğramış ve hakkını helal etmesini istemiştim. Cebinden çıkardığı kağıda sarılı bir paketçığı uzattı. “Cebine koy” dedi. Sonra beni kucakladı ve uğurlamak için kapıya kadar geldi.

Taşındığımız kentteki okulunda derslerine girdiğim ahlâkı ve çalışkanlığıyla diğer öğrencilere örnek olan öğrencilerimden Cevdet: zararlı alışkanlıklarla ilgili hikaye yarışması dalında o yıl birincilik kazanmıştı. Müdür bey, ödül töreni için hazırlıklı olmasını, Sergi Sarayı Konferans Salonu’nda törenin yapılacağını belirtmişti. Cevdet ise bana törene gitmek istemediğini söylemişti. Nedenini sorduğumda susmayı yeğlemişti. Maddi durumu iyi sayılmazdı. Okul pansiyonunda yatılı kalıyordu.

Akşam eve döndüğümde Cevdet’in törene katılmasının yararlı ve mutluluk verici olacağını düşündüm. Fakat işin sırrı neydi, niçin katılmaktan kaçınmıştı? Öğrenmeliydim. Ertesi gün, kantinde çaylarımızı içerken kendisine niçin gitmek istemediğini tekrar sordum.

-Hocam, bu elbiselerle nasıl ideyim. Gülerler bana... Cevabını verdi sıkılarak.

Konuyu anlamıştım. İş çözüme kalmıştı. Kime söyleyebilirdim? Zekât isteyebileceğim kimselerle henüz tanışmaya başlamıştım. Bu işi tatlı bir biçimde nasıl sonuçlandırabilirdim?

Evde akşam yemeği yemiş, küçük kızımınla “deh deh” oynamış ve haberleri izlemek üzere çekyata uzanmıştım. Dalmışım. Rüyamda, elbisemi Cevdet’in üzerinde gördüm. Boylu-poslu bir delikanlı olarak ne kadar yakışmıştı ona. Peki hanım bu işe ne diyecekti? Gerçi iyilik yapma konusunda gönlü zengin ve eli açık bir kimseydi. Fakat bu elbisenin birkaç türlü anlamı vardı bizler için: Düğün elbisesiydi. İlk maaştan alınmıştı. Göreve onunla başlamıştım.

En önemlisi, Bekir amcanın yadigarıydı. Her cümle zihninden film şeridi gibi geçiyor ve sonunu merak ettiğim bir hikayeye dönüşüyordu.

Gözlerimi açtım. Odaya gidip elbiseyi elime aldım. Henüz bu şehirde giymek nasip olmamıştı. Ben ona bakıyordum o da bana. Sanki, “artık gitmeliyim” der gibiydi. Cepleri boştu, sadece yan cebinden bir kağıt çıkmıştı. Bekir amcanın yazısına benziyordu. Hatırlamıştım; bana verdiği yol harçlığını sardığı kağıdı aceleden dolayı o anda okuyamamış ve cebime koymuştum. Üstünde bir ayet meali yazılıydı:

“Sevdiğiniz şeylerden sadaka vermedikçe, siz, cennete gidemezsiniz. Allah yolunda her ne harcarsanız muhakkak Allah onu bilir.” (Al-i İmrân Suresi, 92)

Durumu eşime anlattım. “Allah cennet elbiseleri giymeyi nasip etsin” diyerek kalbimi ferahlattı. Acaba öğren-cim kabul edecek miydi? Şimdi de bunu düşünüyordum.

Sabahleyin ilk teneffüste Cevdet’i bularak bahçenin sakin bir köşesine gittik. Düşüncemi anlattım. Tepkisini merak ediyordum. Gözlerime bakarak:

-Hocamın elbisesini giymek bana onur verir, dedi.

Çok sevinmiş ve rahatlamıştım. Akşam olunca okulun pansiyonuna geldim. Belletmen öğretmenden izin alarak kendisini aşağıya çağırdım. Elbiseyi teslim ettim. Eşimin hazırladığı pastalardan da vererek ayrıldım. Bir sevdiğimden ayrılıyordum fakat, içim huzur doluydu. Bekir amca’yı hürmet ve muhabbetle bir kez daha anarken; bisikletimi bulutların üzerinde uçuyor gibi sürerek mutlu yuvama dönüyordum.

BASTON

Okulda görev yapan arkadaşlardan bir kısmı çalıştığımız yörede doğmuş, yerli öğretmenlerdi. Bizler, onların rehberliğinde misafir olarak köy odalarına giriyor; düğün-dernek, sünnet, uğurlama gibi merasimlere katılıyorduk. Öğrenci velilerimizden ve tüm ahaliden hep saygı görüyor, baş köşeye oturtuluyorduk. Büyük-küçük herkes gelişimizle ayağa kalkıyor; ellerini kalpleri üzerine koyup; “Merhabayın, hoş safa gelmişsiniz.” diyerek bizleri karşılıyorlardı.

Köyler, sırasıyla baharın gelişini kutlamak ve o yılın bereketli geçmesi dileğiyle “köy hayrı” denilen toplantılar düzenliyorlardı. Hayırlar sıraya konuyor ve önceden halka ilan ediliyordu. Köylülerin yakınları, başka şehirlerde olsalar bile, bu yıllık toplantıya katılmayı borç bilerek, ana-yurtlarına koşuyorlardı.

Merasim hazırlığı on gün öncesinden başlıyor; koyun, oğlak, tavuk etleri hazırlanıp, büyük ateşler üzerinde, kocaman bakır kazanlarda “keşkek” denilen yemek ağır ağır ve karıştırılarak pişiriliyordu. Yanında tatlı ve ayran da sunuluyordu. Gelen misafirler, köy meydanına kurulmuş masalara oturtuluyor ve kendilerine sıcak sıcak ikram ediliyordu. Yemek sonrası topluca camiye gidiliyor, namazdan sonra mevlit okunup dua ediliyor; gülsuyu ve lokum dağıtımından sonra insanlar evlerine dağılıyorlardı.

Yine böyle bir hayır töreni için öğretmen arkadaş bizi köyüne davet etmişti. Bir gün öncesinden gelmemizi istemiş ve biz de diğer arkadaşla birlikte ailecek gitmiştik. Babası ve annesi de kendisiyle aynı mekanda yaşıyorlardı. Öğle yemeğini bitirdikten sonra evin bahçesine çıktık.

Bahçenin kenarında küçük bir kulübe gözümüze çarpmıştı. İçerden çekiç ve hızar sesleri geliyordu. Arkadaş; “Gelin babamla tanıştırayım sizi” dedi ve oraya doğru yürümeye başladı. Arkasından ilerledik. Kapıyı açıp selam verdi. İçeride ak sakallı ihtiyar bir amca vardı. Elinde bir tahta parçası tutuyordu. Gözlüklerini çıkardı, başını kaldırdı, gülümseyerek bize yaklaştı. Kucaklaştık. Arkadaş yüksek sesle konuşarak bizi tanıştıyordu. Sonra bize dönerek; “Babam ağır duyuyor, gözlerinde de katarakt başladı. Başka bir arızası yok. Elhamdülillah seksen iki seneyi devirdi” dedi.

Amca o kadar göstermiyordu. Kendisiyle konuşmak, dertleşmek istiyordum. Arkadaşlar dışarı çıkmışlardı. Gün görmüş-geçirmiş asırlık çınarın tecrübelerinden yararlanmak doğru olur, diye düşünüyordum. “Maşallah çakı gibisiniz” dedim.

“Mesele kocalmak değil, nasıl bir ömür geçirdiğindir hocam” dedi. “Çakı gibiyim fakat bileyi tutmuyor ağzım. Şükür aklım yerinde, ayaktayım ya...” Biraz durakladıktan sonra devam etti. “Ben askerliği dört-buçuk sene yaptım. Sıhhiye çavuşuydum. Bu, Bayram Çavuş, çok şeyler yaşadı oğlum. Yokluğu da bilirim, açlığı da; darlığı da, varlığı da. Yetim büyüdüm. Babam doksan üç harbinde şehit düşmüş. Sonra da anamı kaybettim. Beni dayım büyüttü. Hafızlığımı da o yaptırdı. Beni kendi çocuklarından ayırmadı. Evleninceye kadar kol-kanat gerdi. Nur içinde yatsın; melek gibi bir insandı. Aha, biz de gittik-gidiyoruz. Benim arkadaşlar hep öteye sefere gitmişler. Allah Teâlâ, son nefeste kâmil imanla göç etmeyi nasip etsin cümlemize.”

“Hala çalışıyorsun, ihtiyacın var mı çalışmaya? Hizmetini çocukların görsün. Evde otur dinlen. Daha iyi olmaz mı?” diye sordum.

“Oğlum bilmez misin ki, ‘insana ancak çalıştığıının karşılığı vardır’ buyruluyor kitabımızda. Ellerim tuttukça boş duramam. Çalışmak ibadettir. Niyetin doğru ise tarla sulamaktan da, hayvan gütmekten de sevap alırsın. Sonra beni bekleyen bir çok işim var. Bak şu elimdekilere!”

Önündeki tezgahta kabuğu soyulmuş sopalar, düzgün ağaç dalları, talaş ve küçük tahta parçaları vardı. “Şu anda ne yapıyorsun?” dedim.

“Komşunun küreğine sap yapıyorum. Her gün bir iş çıkar karşıma. İşler bittiğinde benim de bu dünyada işim bitti demektir. Azrail beni, ben işleri kolluyorum.”

“Peki şu sopayı niçin mengenede sıkıştırıp büktün?”

“O, baston olacak ağaçtır” dedi. Her ağaçtan baston olmaz. Baston, insan gibi keremli varlığı taşıyacak kuvvette, düzgünlükte ve kıvamda olmalıdır. Her baston Musa’ya eşlik edemez.”

Köşede asılı duran bastonu aldı ve bana uzatarak; “Üzerinde ne yazıyor okur musun?” dedi.

Üzerinde “Süleyman’a” kelimesi yazılıydı. Baston çok narin ve güzel nakışlarla işlenmişti. Bunun gibisini daha önce görmemiştim. Bastonun baş kısmına tatlı bir eğim verilmiş ve tepesine de bir şekil yerleştirilmişti. Şeklin ortasında “Ya Hayy” yazısı ustaca kazınmıştı. Cam gibi parlıyordu.

“Bunun anlamı nedir, Bayram amca?” dedim.

“Süleyman, benim üçüncü çocuğumdu. Gençliğinde ahirete göç etti. Her çocuğuma bir baston yaptım. İsimlerini de üzerlerine yazdım. Süleyman’ınki bana kaldı. Motifin ortasındaki yazı ise, Allah’ın ‘Hayy’ ismi.”

“Hatıra olsun diye mi, yapıyorsun çocuklarına?” deyince, hiç beklemediğim bir cevap verdi:

“Oğlum, bir gün onlar da yaşlanacaklar. Eski güç ve kuvvetleri kalmayacak. Bir yerlere dayanarak yürümek ihtiyacı duyacaklar. O günü hatırlarından çıkarmamaları ve yaşlılara saygıda kusur etmemeleri için yontuyorum ağacı. Her birinin baş ucuna bir baston asıyorum. Ta ki ibretle bakıp öğüt alsınlar!..”

Bu cevap beni çok etkilemişti. Arkadaşımın babasının mirası içinde en anlamlı ve kalıcı olanı bu, “isme özel baston” olmalıydı.

ŞIRGAN OTU

Çiçeklerin her birinin kendine has bir özelliği ve güzelliği vardır. Tıpkı çocuklar gibi. Kuşkusuz, hepsinin farklı yararlarını, hastalıklara şifa veren özelliklerini de unutmamak gerekir. Bazı çiçek ve bitkiler vardır ki, önemsemeden yanlarından geçeriz. Bazen bilinçsizce çiğnediğimiz, yok ettiğimiz de olur bu çiçekleri. Çünkü onlar daha çok, dağlarda, bayırlarda, ormanlarda yetişir; soğuk, rüzgarın ve güneşin etkilerine direnerek ayakta durmaya ve yaşamaya çalışırlar. Az bilinen ve görülen, “saklı güzeller”dirler. Bunlara “kır çiçekleri” de denilir.

Öğretmenlik yaptığım bölgede tanıştığım ve arkadaş olduğum Ömer Bey olmasaydı, bu güzelim bitkiler hakkında yeterince bilgi sahibi olamayacaktım. Yaşadığımız topraklarda meğer ne kadar bitki türü ve çeşidi varmış. Ömer Bey’in ifadesiyle; “Biz zenginliği başka şeylerle ifade etmişiz bu güne kadar. Ülkemizin en büyük hazinelerinden birisi, sahip olduğu eşsiz bitki örtüsü; florasıdır. Ne yazık ki bunu yeterince değerlendiremiyoruz.”

Ömer Bey, seramik fabrikasında teknisyen olarak çalışıyordu. Ailece tanışıklığımız olmuştu. Geniş ve zengin bir

kütüphaneye sahipti. İsimlerini saymakta güçlük çektiğim değerli kitaplarından büyükçe bir bölümü, ağaç türleri, çiçekler, iklim ve çevre, izcilik ve yön bulma, arıcılık, bitkilerle tedavi vb. konularla ilgili.

Kimseyi incitmeyen nazik tavrı, her zaman tebessüm eden çehresi, sabırlı davranışları ve alçak gönüllülüğüyle tam bir “Bey” hatta “Beylerbeyi” gibiydi. Sanki bitkilerin ahlakını ve güzelliğini kuşanmıştı.

Hafta sonları erkenden küçük pikap arabasıyla evime gelir, beni de yanına alarak yeni dünyalara yolculuğa çıkardık. Arabadan çay tertibatını eksik etmez; daha birçok alet-edevatı bulundururdu. Toprak yolda ilerlerken arkadan gelen tangır tungur seslerini, Ömer Bey’in okumaya çalıştığı yanık Anadolu ezgileri bile bastıramazdı. Aniden durup aşağı inerek, bir kaplumbağayı yol üzerinden kaldırdığına şahit olur, bazen de çiçekleri ve küçük böcekleri ezmemek için farklı yollara sapardık.

Doğrusu kısacık tatil günlerinde biraz daha fazla uyumak istiyordum. Ömer Bey bu durumu keşfedercesine, şöyle diyordu; “Bitkiler erken uyanır ve duvaklarını ilk gelen için açarlar. Biz kelebeklerden önce konmalıyız yapraklarına. Arılardan önce öpücük kondurmalıyız yanaklarına.

Her geçtiğimiz yolda, çimende, ormanda ve tepede Ömer Bey, bir dostundan bahseder gibi konuşuyordu. “Bak Hocam, şu çalılığın arkasında çok nadir bir bitki yaşar. Şimdi selam verip geçelim. Türkiye’de altı yerde olduğunu biliyorum. Latince ismi şudur. Biz şöyle adlandırırız. Şu, şu hastalıklara iyi geldiği tecrübeyle sabittir. Geçenlerde ziyaret etmiştim. Bunların da nesilleri tükeniyor. Çok acımasız ve nankörüz. Biraz da vurdumduymaz tabi. Eloğlu yurt dışından gelip bitkilerimizin tohumlarını,

köklerini alıp götürüyor. Bizdeki güzellikleri kolayca ve ucuza ülkelerine taşıyorlar. Kahroluyorum. Ama tek başıma elimden bir şey de gelmiyor.

Bir keresinde önümden geçen küçük bir yılanı öldürmek istemiştim. Bana engel oldu ve şöyle dedi:

- Hocam, o zehirsiz bir tür. Şu anda bizlere zararı da dokunmaz. Onun da tabiatta bir görevi olduğunu unutma. Yılanların toptan yok edilmesi, başka canlıların aşırı çoğalmasına neden olabilir. Bu felaket demektir. Peygamberimiz (s.a.v.), canlı türlerinin topluca yok edilmesini yasaklamıştır.

Her zaman çay içip dinlendiğimiz çeşme başında yine konaklamıştık. Güneş henüz batıya ulaşmamıştı. Çekirge-lerin bağırması kuş sesleriyle karışıyor, hafif bir rüzgar taşıdığı çiçek tozlarını bardaklarımızın üzerine serpiyordu. Kekik kokusu ciğerlerimizi doldururken, karşı yamaçtaki koyun sürüsünün öbek öbek yayılışı gözlerimize bayram ettiriyordu. Bu manzarayı seyrederken, bir taraftan da ihlamur karışımı özel çaylarımızı, yanındaki açma ve çörekler eşliğinde midemize indiriyorduk. Sonra abdestlerimizi tazeleyip tertemiz çimenin üzerinde namazımızı kılmak üzere kibleye dönüyorduk. Duamızı bitirdikten sonra Ömer Bey, ilginç olduğunu belirttiği bir anısını anlatmaya başladı:

-Bildiğin gibi, bazı üniversitelerin ilgili bölümlerine bitkiler ve çiçekler hakkında danışmanlık yapıyorum. Yaklaşık bir buçuk ay evvel telefonda bir bayanla görüşmüştüm. Adımı ve adresimi üniversiteden bulmuş. Bu bölgeyi gezmek istediğini belirtmişti. Ben de: "hay hay gelebilirsiniz" dedim. Üç gün sonra çıkageldi. Karşımda duran bayan, orta yaşlarda gözüküyordu. Zayıf fakat sağ-

lıklı bir yapısı vardı. “Hoş geldiniz” dedim. Daha başka bir şey söylemeden konuşmaya başladı:

- Ömer, ben aslında Kanada’dan geliyorum. Orada Profesörlük yapmaktayım. Yılda bir kez sısın memlekete gelirim. Yaşım yetmiş yıldır. Nasıl dersinis: “Yaş yetmiş, işin bitmiş”. Benim işim daha çok var. Bu toprakla alakali çalışmalarım var. Bana yardımcı olursanız minnettar kalacağım.

Karşımda duran bu yabancı uyruklu bayanın konuştuğu Türkçe’ye, enerjik yapısına ve ilim aşkına şaşırılmıştım. Kendisini önce eve davet ettim. Ailemle tanıştırdım. Çantasından çıkardığı bir çikolatayı çocuğuma hediye etmişti. Kitaplarımı görünce sevinçle bana dönerek:

- Ne güzel, ne güzel, sen de profesör musun yoksa! dedi.

- Hayır, ben düz bir vatandaşım. Biraz ilgiliyim bu konularda, o kadar!.. cevabını verdim. Düz vatandaş deyiminin ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Tekrar üstelleyerek:

- Bazı vatandaş eğri midir o halde, deyince, ne cevap vereceğimi bilemedim.

Aynı gün çevreyi dolaşmaya başladık. Eşimi ve çocuğumu da yanımda götürmüştüm. Sık sık durup arabadan aşağı iniyor, bitkilerin yapraklarını eline alıyor, çiçekli olanları üç-beş defa kokluyor, resimlerini çekip, elindeki deftere bazı notlar alıyordu. İtiraf etmeliyim ki, aramızda özel dostluklar bulunan bazı bitkileri ondan kıskanıp göstermemeye çalışıyordum. Bilginin, insanlığın ortak mirası olduğunu bilmeme rağmen, istiyordum ki benim çiçeklerime yurdum insanının eli deysin önce, benim çocuğum koklasın, sevsin başını onların. Bu kadar bir millet sevgisi ve onuru da çok görülmemeli, diye düşünüyordum.

Yolculuğumuz devam ediyordu ki eliyle “dur-dur” işareti yaptı.

- Kaptian, stop, dedi.

Hemen frene bastım. Acaba ne oldu diye merak ediyordum. Kapıyı açtı; ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı, yolun aşağı kısmında bulunan yeşillikler içerisine daldı. Hem koşuyor hem bağırıyordu:

- Harika, harika!

Ne bulduğunu doğrusu çok merak ediyordum. Yıllardır burada göremediğimiz şey neydi?

Az sonra elinde bir tutam yeşil otları yanıma geldi. Nefes nefese kalmıştı. Bir yüzüne bir de elinde tuttuğu ısırğan otlarına bakıyordum. Dizden aşağı bütün bacakları kıpkırmızı olmuştu. Hala ne olduğunu anlayabilmiş değildim. Nihayet konuşmaya başlamıştı:

- Sen bu bitkiyi bilmez misin? Diye sordu.

- Bilirim, dedim. Bazı hastalıklara iyi geliyor.

- Siz bunu tanıyorsunuz. Benim ülkede bunu özel olarak yetiştiriyorlar. Kiliselerin bahçelerinde ısırğan tarlaları var. Romatizması, eklem hastalığı olanlar benim gibi yürürler içinde. Sizininki daha natural, daha doğal. Niçin sen de denemiyorsun?

Biber sürülmüş gibi ayaklarını görünce, bu teklifi reddetmenin doğru olacağını düşünerek:

- Ben iyiyim hocam, turp gibiyim, bir dahaki sefere inşallah, deyip paçayı zor kurtardım.

Akşam otelde kalma isteğini uygun bir dille geri çevirip kendisini evimize davet etmiştik. Böylece gece saatlerce sohbet etme imkanı bulmuştuk. Kültürümüze ve tarihimize olan hayranlığını dile getiriyordu. Özellikle, Mevlana hazretlerinin adını büyük bir saygıyla anıyordu.

Güneş dağların arkasından kaybolmak üzereyken Ömer bey de hikayesini bitirmişti. Geri dönüş için toparlanmaya başlamıştık. Bir hafta sonunu daha kârla kapatmıştım. Anlatacak ve günlüğüme yazacak bir çok şey vardı heybemde.

Alparslan KAMANLI

Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu \ Sınıf Öğretmeni

PENCEREDEKİ ADAM

Erzurum'da bir dağ köyünde öğretmenlik yapıyordum. Evim okuldan ve köyden uzakta ve bir tepenin ardında kalıyordu. Bir akşam mutfaktan salona girdiğim esnada, camdan içeri bakan bir adam gördüm ve oracıkta dondum kaldım...

Korkudan elim ayağım tutmuyor ve kımıldayamıyordum bile. Neden sonra camdan içeri bakan adamın da hiç kımıldamadığını fark ettim.

Meğer o adam sandığım, dışarının karanlık ve içerinin aydınlık olmasından dolayı benim görüntümün yansımasından başkası değilmiş...

AHMET ÖLDÜ

O yıl okuttuğum öğrencilerim ikinci sınıfa geçmişti. Başarılı öğrenciler için el yazımla hazırladığım teşekkür belgelerini, aralarında Ahmet'in de bulunduğu yedi kişiye

vermiştim. Tatilimi her zamanki gibi memlekette geçirmiş, yeni yıla daha bir moralli girmiş ve öğrencilerime kavuşmanın istek ve arzusuyla geri dönmüştüm.

Bir gün Fatma ve Emine isminde iki öğrencim bize geldiler. Bir süre muhabbetten sonra, Fatma; “Ahmet Öldü!” dedi birden... Acaba yanlış mı anladım dedim ve ne söylediğini tekrar etmesini istedim. O da aynı şeyi tekrarladı, “Ahmet Öldü!”

Ben tam bir şok içine girmiştim... “Ahmet Öldü!”, “Ahmet Öldü!”, “Ahmet Öldü” ... Ne kadar basit değil mi? “Ahmet Öldü!” Hani “babam geldi” der gibi. “Zil çaldı” der gibi. Bu kadar basit; “Ahmet Öldü!”

O gün Ahmet’in ailesini arayıp evlerine başsağlığı dilemeye gittik. Ailenin durumu içler acısıydı, iki çocuklarından birini kaybetmişlerdi. Anne bütün bu acısına rağmen bize bir şeyler hazırlamıştı ama ne onları, ne de çayımızı içebildik derdimizden... Ağzımı her Ahmet deyip açtığımda, büyük bir acıyla yüreğim kabarıyor ve gözlerimden yaşlar boşanıyordu. Hıçkırıklar içinde konuşamadan susuyordum ve hiçbir şey yapamamanın acizliği içinde vedalaşarak ayrılmak zorunda kaldık...

Okul açıldığı gün öğrencilerimle birlikte Ahmet’in mezarına gidip dua ettik. Ne kadar uzak şeyler değil mi? Çocuk ve mezar. Ne kadar yakın şey değil mi? Hayat ve ölüm... Ama ortada bir gerçek vardı ki, bir zamanlar bir şey söylemek için yanıma ürkek ürkek gelen, masamın etrafında her gönderdiğimde biraz sonra yine bir şey söyleyeceğim diyerek gelen ve beni seyretmeye doyamayan can Ahmet'im, o küçücük vücudunun üzerine serpilmiş toprak yığını altında upuzun yatıyordu...

İşte öğretmenlik... Sadece kendi hayatını ve kendine ait şeyleri değil, nice hayatları da beraberinde yaşıyorsun...

Ruhun Şad Olsun Ahmet ACAR...

Seni Çok Seven Öğretmenin

ÖĞRENCİNİN GÖZÜNDEN BİR ŞEY KAÇMAZ

Çocukken geçirdiğim bir kaza (köze bastığım için) sonucu sağ ayağımın parmaklarından itibaren topuğa kadar olan kısmı yanmıştı. Bu yüzden ben biraz aksayarak yürüyorum.

Üniversite son sınıfta staj için merkeze bağlı bir okula gitmiştim ve bu benim ilk günümdü. Biraz heyecan ve biraz da öğretmenliğe adım atmanın mutluluğu içinde dersimi anlattım. Buraya kadar benim için her şey normaldi. Ta ki ders çıkışında bir öğrencinin yanıma gelerek “Öğretmenim bu ayakkabınızın üstü neden diğeri gibi şişkin değil de içine çökmüş duruyor?” demesine kadar.

Bu olaydan sonra anladım ki, bir öğretmen her şeyiyle bir örnek. Öğretmenin gerek davranışları, gerekse kılık kıyafeti daima öğrencinin gözetimi altındadır...

PAZARLIKÇI ÖĞRENCİ

Askerlik dönüşü aldığım birinci sınıfta 49 öğrencim vardı. Çizgi çalışmaları, fiş cümleleri derken bir aya yakın zaman geride kaldı. Bu zaman dilimi içinde epey mesafe kaydettik öğrencilerimle. Fakat bir öğrencim vardı ki, her fiş yazma çalışması esnasında yanıma gelir, biraz yalvarırcasına ve biraz da çekinerek; “Ben bir sayfa değil de üç satır yazayım” diye pazarlık ederdi. Ben de bakıyordum ki hayır hepsini yaz desem bile yazmıyor ve ağlamaya başlıyor, zamanla alışır diye kabul ediyordum.

Bir gün, yine yanıma geldi ve her zamanki isteğini tekrarladı. Artık sınıf kurallarına onun da uyması gerektiğini düşünerek, isteğini kabul etmeyip tamamını yazması gerektiğini söyledim. Benim söylememle O'nun ağlamaya başlaması bir oldu. Bunun üzerine ben de çantasını ve diğer malzemelerini alıp sınıfın en arkasındaki sıraya oturmasını, hiçbir şey yapmamasını istedim. En ön sıradaki malzemelerini toplayıp, köşedeki sıraya oturdu ve söylediğim gibi sınıf yazı yazarken O, boş duruyordu. Dersin ortalarında parmak kaldırıp eski yerine geçmek ve yazısını yazmak istediğini söyledi...

O günden sonra asla gelip de bir kez bile pazarlık yapmadı. Zaten ben de O'nun çalışkan bir öğrenci olduğunu ve böyle bir durumda derse katılmayı tercih edeceğini bilerek böyle bir yola başvurmuştum...

İTE BAKIN

Birinci sınıfları okutuyordum ve çocuklarla eğlenceli oyunlar oynayarak fiş cümlelerini öğretiyordum.

Bir gün "Ali ata bak" fişini kelimelerine ayırdım ve kelime kelime okutuyordum. Yeteri kadar tekrardan sonra cümleyi son kez okutmak için sağ elime "Ali"yi ağızma "ata" sözcüğünü ve sol elime de "bak" sözcüğünü alıp okutmaya başlayacaktım ki, ön sıralardan gelen bir sesle irkildim;

"İte bak!" Evet, aynen bu sözü duydum...

Beni ağızımdaki fişle gören öğrencinin aklına ilk bu gelmişti...

Asiye KONAKÇI

Üsküdar Mithat Paşa Kız Meslek Lisesi \ Beslenme Öğretmeni

OKULDAN TOPLUMA

İçimde bastırılmış duygular, ezikliğim ve silikliğim... Bunları düşündüğümde, hep öğretmenlerim aklıma gelir. Çünkü bunların bende olumsuz davranış olarak yerleşmesinde onların payının olduğunu düşünüyorum. Okuduğum okullarda, sosyal faaliyet adına yapılan kalıplaşmış etkinliklerde, her zaman ayrıcalıklı öğrenciler olurdu. Öğrenciliğimde hiçbir zaman tiyatro sahnesinin heyecanını yaşayamadım; koro saflarında şarkı söylerken bacaklarım titremedi; duvar gazetesinde kendi yazımı görüp, diğer arkadaşlarıma cakalı bakamadım.

Ders dışındaki zamanlarda herhangi bir öğretmenimle oturup sohbet edemedim, özelimi paylaşamadım. Belki de bu yüzden onlar gözümde hep ulaşılmayacak noktalarda bulunan kutsal varlıklar oldu. Onlar acıkmazlardı; susamazlardı; hatta tuvalete bile gitmezlerdi. Aramızdaki uçurum bu kadar derindi ve uçurumun aşılması için de karşı tarafın hiçbir çabası yoktu. Konuşmalarımız, "Gü-

neydın, iyi günler” ifadesinden öteye gitmezdi. Derslerimde hiç yaşamdan, yaşadığımız toplumun sorunlarından (örneğin körfez krizinden, enflasyondan, liberal ekonomiden yani o günün güncel konularından) konuşmazdık. Sanki biz o toplumda yaşayan bireyler değildik; ya da öğretmenlerimiz aynı toplumun üyeleri değildi. Sanki bizler geleceğin yapı taşları değildik; sanki toplum bizim omuzlarımızda yükselmeyecekti.

Sonunda kendimizi ifade etmekten aciz, tartışmayan, üretmeyen, yorumlamayan bireyler olduk. Daha sonra öğretmen oldum. Önce öğretmenlerimi düşündüm. Onların bana yaptıklarını ve yapmadıklarını... Artık toplumdaki her şeyde benim de payım olacaktı; güzellikten, çirkinlikten. Çünkü eğitim verdiğim öğrenci, sonra toplumun suratına tokat olabilirdi. Ya da toplumu geliştiren, ileriye taşıyan, kendini gerçekleştiren birey. Biz öğretmenler toplumun mimarı değil miydik? Yetiştirdiğimiz her birey toplumun temel yapı taşlarıydı. Bu temelin sağlam veya çürük olmasında katkımız düşünülenden de fazlaydı.

İçimdeki bütün bastırılmış duygular beynime isyan etti. “Derste yaşama gir, konuş onlarla, öğrencilerle bir şeyler üret; fırsat ver, birey olduklarını hissettir; yeteneklerinin farkına varsınlar” diyordum. Çok şanslıydım. İlk görev yerim benim için de okul olmuştu. Doğru zamanda ve doğru yerdeydim. İçimdeki öğrenciyi uyandırdım. Bunun tam zamanıydı.

Önce çocuklarım okumalıydı. Ama her şeyi, ayırt etmeden, ön yargılı olmadan, onlara okuma alışkanlığı kazandırmalıydım. En ürkek, en ezik, en silik öğrencim hep önde olmalıydı. Başarı duygusunu tatmalıydı ki ürkekliğini yenebilsin. Okulda, sınıfta var olduğunu hissedebilmeliydi. “İnsanın var olması”nın önemini, mutluluğunu tatmalıydı.

Güven duygusunu yaşamalıydı. Kendine güvenmeli ve ona güvenileceğini bilmeliydi. Varlığının, yüreğindeki gizli gücün farkına varmalıydı. Bana tanınmayan fırsatları onlar için yaratmalıydım. Çalmadığım sazı çaldırmalıydım, tiyatro sahnesinin heyecanını yaşamalıydılar, koroda şarkı söylerken bacakları titremeli; duvar gazetesinde yüreklerinden kopup gelen şiirlerini, yazılarını sergilemelilerdi.

Derslerde ekonomiden, politikadan, felsefeden, güncel konulardan konuşup düşüncelerini ortaya koyabilmelilerdi. Tüketen değil üreten olmalıydılar... Ve beni ders dışı zamanlarda arkadaşı, annesi, sırdaşı kabul etmelilerdi. Sorunlarını benimle paylaşabilmelilerdi. Kısaca öğrenci var olmalıydı. Yaşamda, yaşamın kurallarını öğrenmeliydik. Onların, kurallara boğulmadan düşünmelerini sağlamalıydım; bana yapılanı ve yapılmayanı düşünerek. Sınıfta kızdığım her öğrenciye, yüreğimdeki o öğrencinin yüreğinin de sızladığını hissetmeliydim. Kendi eksikliğimi onlara kızarak tatmin etmemeliydim. Bize hep öyle yapılmıştı çünkü. Öğrenciler benim aynamdı. Öğrenci ben, ben öğrenci...

Düşünüyorum da yaptığım ve yapmaya çalıştığım her şey içimdeki bastırılmış silik öğrencinin istekleriydi. Bunları yapmamı o istiyordu. Geçmişimi öğrenciliğimi yaşıyordum öğrencilerimle. Okul topluma uzanan köprüydü bence ve o köprü çok sağlam olmalıydı. Öğrenci yaşama girdiği zaman, afallamamalıydı; ayakları gerilere gitmemeliydi. O yolda kendinden emin, canlı, dinamik, duyarlı, duygulu olmalıydı.

Öyle mutlu olmuşum ki, yıllar sonra içimdeki öğrenci canlanmıştı. Öğrencilerimin yeteneklerini fark etmelerini görmek, onların önemsendiklerini hissetmek, bana enerji veriyordu. Mesleğimin belki çok başındayım. Ama

her gün acemi heyecanıyla öğrencilerimin yanındaydım. En mutlu olduğum yer sınıfım. Çünkü bana onlarca göz bakıyor ve onların bakışları var ediyor. Beni eleştirmeli onlar, beni zenginleştirmeliler. Ben onlara öğretirken onlar da binlerce şey öğretiyorlar.

İşime aşığım ve bunu büyük bir şevkle yapıyorum. Çünkü insan yetiştirmenin aşk gerektiren bir iş olduğunu düşünüyorum. Benim aşkım öğrencilerimle gerçekleştirdiğimiz sosyal etkinliklerden aldığım enerjidir. Bir çoğumuz ders dışı etkinlikleri angarya gibi görürüz. Oysa ben saatlerce anlattığımız derslerden çok daha önemli olduğunu düşünüyorum. Çünkü öğrencilerimize yaşatarak yaşamı öğretiyoruz.

Sevgili öğretmenlerim, sadece derslerinizi anlatıp gittiniz; bizimle hiç konuşmadınız; kaygılarımızı, korkularımızı bilmediniz; hiç fırsat vermediniz bize, bizleri fark etmediniz; kendimizi fark etmemizi sağlamadınız. Yüreğimde yaşamasına fırsat vermediğiniz duygularıma fırsat verdiğimde; duygularımın kendi öğrencilerimle yeniden doğduğunu, okula geldiğini, sınıfıma girdiğini, karşıma oturduğunu gördüm. Ben, öğrencilerini ve işini seven, onlara zaman ayıran, onları fark etmeye çalışan bir öğretmen, en önemlisi İNSAN oldum.

Hepinizi minnetle ve acıyla anıyorum...

Aslıhan ÖZTÜRK

Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu \ İngilizce Öğretmeni

O'NUN GİBİ BİR ÖĞRETMEN

Öğretmen olmak bir hayaldi benim için önceleri. Ta ilkokuldayken, öğretmencilik oynarken başladım hayaller kurmaya. Kapı, duvar, cam neresini bulursam başlardım yazmaya, bağıra bağıra ders anlatmaya. Aslında ilkokul öğretmenimdi bana böylesi hayaller kurdurtan. Ortaokulda cayar gibi oldum sanki hedefimden – beni çok etkileyen bir öğretmenim olmadığından olsa gerek – ama lisede O'nu tanıyınca daha bir elle tutulur oldu hayallerim ve bir isteğe, azme dönüştü. Ben de O'nun gibi bir öğretmen olabilir miydim acaba? O'nun kadar etkili ders anlatabilir miydim ve en önemlisi, öğrencilerimle O'nun öğrencileriyle kurduğu kadar sağlam bir ilişki kurabilir miydim? Hem de önceki yıllarda yıldızımın pek de barışmadığı bir alanda, İngilizce'de...

Önce kendini sevdirdi bize, sonra İngilizce'yi... Kimi zaman O'nu çok kızdırdık, hatta kimi zaman ağlamasına sebep olduk ama O hiç vazgeçmedi. O'nun sayesinde başka bir dilde okumayı, yazmayı, konuşmayı öğrendik.

Hayallerimi öğrenince, eğitim hayatım boyunca hep yanımda oldu, ben de O'nun peşini hiç bırakmadım. O'na her fırsatta fısıldadım: "Allah'ım bana sizin gibi bir öğretmen olmayı nasip etsin". Bana İngilizce'yi ilk O öğretti ve üniversiteye de beni O hazırladı. Umutsuzluğa kapıldığım anlar çok oldu ama hep güç verdi bana. Üniversiteye, hem de iyi bir dereceleyle yerleşmemdeki çabaları yetmedi; bölümde okurken tüm ödevlerde, projelerde ve staj süresinde de desteğini benden esirgemedi.

Ve ben şu anda, O'nun yıllarca severek hizmet ettiği okulda öğretmenim. O'nun öğrencilerini okutmaktan gurur duyuyorum. Bir yandan da dua ediyorum: "Allah bana, O'nun gibi bir öğretmen olmayı nasip etsin".

Ayhan AYDIN

İbrahim Hakkı Konyalı İlköğretim Okulu \ Sınıf Öğretmeni

SEVGİ KIVILCIMLARI

- Öğretmenim, lütfen anneme bir şey söyler misiniz? Beni her gün okula gönderiyor. Ama her gün, her gün...

Bu sözler, bıcı bıcı, gözlerinde çaresiz ve yalvaran bir ifade ile annesini öğretmenine şikayet eden bir dünya harikasına ait. Benimle bu harika dünyayı gezip keşfetmeye ne dersiniz?

Seda, birinci sınıfa başladığı ilk gün ağlayan arkadaşlarına inat, sanki havalarda uçuyordu. Okula başladığı için çok mutluydu. Aynı sevinci ikinci gün de sürmüştü. Ne var ki, Çarşamba günü sabahın erken saatlerinde sıcacık yatağından çıkmak ona zor gelmişti anlaşılabilir...

Her mesleğin cezbedici bir yanı vardır mutlaka. İşte, öğretmenliğin de en güzel yanı bu olsa gerek. Sizi henüz birkaç gün önce tanımış küçücük bir insan, yüreğini bir çırpıda tüm açıklığı ile önünüze serbiliyor. Bir anda onun için hayatındaki en önemli insanlardan biri olup çıkıveriyorsunuz.

Bu minik insanlar o kadar sevgi dolular ki, bunca sevgiyi o minicik yüreklerine nasıl sığdırabildiklerine akıl sırdirmek mümkün değil. Onların hepsi ayrı bir dünya, ayrı bir hikâye... Ama içtenlikleri aynı... Yürekleri pırl pırl... Görebilirsiniz! Yeter ki elinizi çenesinin altına değdirip gözlerine bakın. O gözlerde ne hazineler gizlidir... Ne hikâyeler saklıdır...

Sınıfa girdiğimde, öğrencilerime “Günaydın!” derken teker teker yüzlerini incelerim. Onlar bunu fark etmezler bile. Hangisi çok mutlu, sevinçten havalara uçuyor; hangisi üzgün, bir çırpıda anlarım. Öğrencim karşımda üzgün süzgün otururken, bir şeyler öğrenmesi ne kadar mümkündür? Dersi dinliyor gözükmesi ne kadar inandırıcıdır?

- Bir tanem, ne oldu? Neden bu kadar üzgünsün?

- Yok bir şeyim öğretmenim.

- Nasıl yok? Bir şeyler olduğu açıkça belli oluyor. Anlatmak ister misin?

Karşımda duran sınıfımıza yeni katılmış ve son birkaç gündür okula gelmeyen on yaşında bir kız öğrenci. Henüz dördüncü sınıfa gidiyor. Kısa bir kararsızlık anından sonra ağzından “aynen” şu sözler dökülüyor.

- Öğretmenim, benim annemle babam çok sık kavga ederler. Geçen akşam yine kavga ettiler. Ev sahibimiz kapımıza dayandı. “Çok gürültü yapıyorsunuz, rahatsız oluyoruz.” dedi. Ev sahibimizle babam yumruklaştılar. Ev sahibimiz gittikten sonra annemle babam daha şiddetli kavga etmeye başladılar. Sonra annem koşarak mutfağa gitti. Bir bıçak aldı ve kendini bıçakladı. İki gün hastanede yattı. Bu sabah çıktı. Şimdi teyzem evde ve anneme o bakıyor.

Ne yaparsınız bunları duyunca? Şu minicik yüreğin yaşadıklarına bakar mısınız? Hayat her zaman güzel

gitmiyor. Ama sorunlu ailelerde asıl acıyı bu minicik yürekler yaşıyor ve kimse bunu fark etmiyor bile. Biz büyükler, gerek öğretmen olarak, gerek anne-baba olarak onların sessiz çığlıklarını duymaya çalışmalıyız. Onların içinde kopan fırtınaları hissedemezsek neye yarar ebeveynliğimiz? Neye yarar öğretmenliğimiz?

17 Ağustos 1999 tarihinden itibaren, deprem hayatımızın bir parçası oldu. Konferanslar, seminerler, deprem tatbikatları... Yediden yetmişe herkes fay hattının ne demek olduğunu öğrendi. Okullar açıldıktan sonra da depremler bir süre devam etti.

Bir gece yarısı yaşanan artçı depremin sabahında, okulda öğrencilerle bu konu hakkında konuşuyorduk. Bir öğrenci heyecanla anlatıyordu:

- Öğretmenin, ben duymadım depremi. Ama babam çok şiddetli olarak hissetmiş. Çünkü o sırada yerde yatıyordu.

Bir başka öğrenci girdi araya:

- Senin baban yerde mi yatıyor?

- Evet...

- Niye?

- Sinem, umursamaz bir tavırla yanıt verdi:

Çünkü annemle babam akşam kavga etmişlerdi. Annem onu yatağa almayınca o da yerde yatmak zorunda kalmıştı da ondan...

“Çocuktan al haberi” derler. Doğrudur. Bunun örnekleri de en çok okullarda görülür. Tıpkı yukarıda anlattığım gibi.

Evet, harikalar dünyasının kapısını yavaş yavaş araladık bile... Nasıl, o küçücük aralıktan gördükleriniz hoşunuza gitti mi? Eminim ki bu gizemli dünyanın sihirli ha-

vası sizi içeriye çekmeye başladı bile... Bakalım orada daha neler neler var...

- Ahmet, kaç kardeşiniz yavrum?

- İki kardeşiz öğretmenim. Benden küçük bir kardeşim var. Aslında babamın birinci eşinden olan iki ağabeyim daha var. Ağabeylerimden bir tanesi askerdeydi. Sonra askerden kaçtı. Şimdi de sevdiği kızı kaçırmayı plânlıyor. Geceleri de arkadaşlarıyla birlikte arabalardan teyp çalışıyor öğretmenim.

Bir süre oracıkta donakaldığımı hatırlıyorum. Alın işte “Çocuktan al haberi” gerçeğinin ikinci versiyonu... Neden sonra kendimi biraz toparladım:

- Tamam yavrum, yerine oturabilirsin, dedim yavaşça.

Doldurmakta olduğum gözlem formlarına geri döndüm. Sahi, kaç kardeşti bu Ahmet?

Öğretmenlik zor zanaat... Dışarıdan görüldüğü gibi değil inanın. Yok üç ay tatılmış, yok yarım günlük bir işmiş... Bunları düşünenlerin, bu meslek hakkında uzaktan yakından bilgileri yoktur, emin olun. Bir kere, bir öğretmen günün yirmi dört saati öğretmendir. Okuduğu gazete ve kitapların satır aralarında, izledikleri ya da bizzat yaşadıkları olaylarda her zaman öğrencilere verebilecekleri bir şeyler bulmaya çalışırlar. Günde beş altı sayfa kadar süren günlük plânlar ve okunması gerekli yazılı değerlendirme kâğıtları, öğretmenliğin eve yansıyan görülür yanıdır. Bir de o yazılı kâğıtlarını objektif olarak okuyabilmek olayı var ya, eğer yalnız değilseniz, başlı başına bir sorundur.

- Yazık ya, hatırlayamamış işte, kırma notunu be...

- Bak, bunun yazısı da çok güzelmiş. Versene şuradan bir beş puan...

- Aaa! Ne yapsın çocuk? Baştan aşağı Atatürk'le ilgili sorular sormuşsun. O da "Son Cumhurbaşkanımız kimdir?" sorusuna "Atatürk?" der tabii...

Yapabileceğiniz tek bir şey vardır. Kâğıtları derler toplar, kaldırırınız. Yalnız kaldığınızdan emin olmadıktan sonra da asla onları değerlendirmeye kalkışmazsınız.

Bir de yüksek sesteki kaynaklanan gürültü kirliliği var ki, bu mesleğin en can alıcı noktası sayılır. Gürültü, insanlarda moral bozukluğu, iştahsızlık, sinirlilik ve sağlık sorunları yaratıyormuş. Bunlar uzmanların görüşü... Bir de benim görüşüm var bu konuda. Öğrenciler gürültü yaptıkça, öğretmenler yüksek sesle konuşmak zorunda hissediyor kendisini. Bu da uzun vadede öğretmenlerde yüksek sesle konuşma hastalığına neden oluyor. Sınıf dışında da sürekli bu şekilde konuşmaya başlıyorlar. Bir cafede, bir pastanede ya da bir alışveriş merkezinde birbirlerine yakın olmalarına rağmen çok yüksek sesle konuşan bir grup insan görürseniz, bilin ki onlar öğretmendir. İsterseniz bir deneyin. Gidip yanlarına mesleklerini sorun. Yanılmadığımı göreceksiniz.

Öğretmenliğin bir de her zaman ve her yerde örnek olma gibi bir misyonu vardır. Doğrusunu söylemek gerekirse bu misyon öğretmenler tarafından gönüllü olarak üstlenilmiş bir misyon değildir. Toplum tarafından verilmiş zorunlu bir misyondur. Öğretmenlerden her zaman düzenli, bakımlı, hoşgörülü ve güler yüzlü olmaları beklenir. Onlar; tavırlarıyla, davranışlarıyla, sözleriyle her zaman saygın olmak durumundadırlar. Üstelik bu zorunluluk sadece okul hayatıyla da sınırlı değildir. Çarşıda, pazarda, sinemada, tiyatrodaki, alışveriş merkezlerinde, yolda, hastanede, pastanede, kuru temizlemecide... Aklınıza her neresi geliyorsa orada...

Aslında bu misyonun hemen her öğretmen tarafından ciddi bir şekilde üstlenilmiş olması son derece doğrudur. Çünkü, her ne kadar yeterince farkında olmasak da o minicik yürekler için çok fazla önemliyiz. Bizi örnek olarak alıyorlar. Bize benzemek istiyorlar. Bizleri taklit ediyorlar. O halde ister istemez onlara doğru örnek olmak zorundayız.

Katıldığım bir seminerde konuşma yapan bir müfettiş arkadaş, öğrencilerin öğretmenleri insan üstü varlıklar olarak gördüğü konusunda uzun uzun açıklamalar yapmış kendisinin de beşinci sınıfı bitirene kadar öğretmenin tuvalete bile gitmediğine inandığını söylemişti. Ya sizler? Öğretmeniniz hakkında neler düşündüklerinizi bir hatırlayın bakalım. Neler hissederdiniz gözlerinize bakarak konuştuğu zaman? Ya da saçlarınızı şöyle bir okşayıverdiğinde? Size bütün arkadaşlarınızın önünde bir iltifat ettiğinde yürekleriniz pır pır etmez miydi?

Çok uzun yıllar önce, öğretmenimin benim sırama oturduğunu hatırlıyorum da, neredeyse heyecandan öleceğimi sanmıştım. Bu onun için sıradan bir şeydi belki, ama benim için çok çok önemliydi. İşte bu yüzden ben sık sık öğrencilerimin sırasına otururum. Derste göz göze geldiğim bir öğrencime göz kırpıp hafifçe gülümsediğim anlar da çok olmuştur. Yüzleri aydınlanıverir adeta... Gözleri parlayıverir... O minicik kalpleri mutlulukla dolar...

Biz öğretmenler, her ne kadar bu gerçeğin bilincinde olsak da zaman zaman bunu göz ardı edebiliyoruz. Beşinci sınıfı okuttuğum bir dönemde sınıfta yapılacak bir deney için laboratuvar araç gereçlerini getirmeme yardım etmesini istemiştım bir öğrencimden. Ertesi gün velisi okula gelerek, çocuğunun çok mutlu olduğunu söylemişti heyecanla... "Anneciğim, öğretmenim beni seçti. Ona ben

yardım ettim. Araç gereçleri getirip götürürken benimle sohbet etti...” diyerek gezinip durmuş gün boyunca.

Benzer bir olayı da arkadaşım Aysel Öğretmen’den dinlemiştim. Aysel Öğretmen, öğrencilerin dakikada kaç sözcük okuyabildiklerini saptamak amacıyla bir çalışma yapmış. Bu çalışma sırasında, kendi saati yanında olmadığı için bir öğrencisinin saatini kullanmış. Yaklaşık bir hafta sonra, o öğrencinin annesi gelerek, çocuğunun o günden beri saatine bakıp bakıp, “Anne, öğretmenim işte bu saate baktı. Düşünebiliyor musun anne, öğretmenim benim saatime baktı...” dediğini, dakikalarca o saate baktığını, hatta o saatle birlikte uyuduğunu söylemiş.

Önemliyiz... İstesek de istemesek de, farkına varsak da varmasak da o minicik yürekler için çok önemliyiz işte...

Bir insanın hayatında bu kadar önemli olabilmek, öğretmen olmamızın bize sağladığı en güzel ayrıcalıktır bence. Ancak, başka mesleklerde kazanılması mümkün olmayan bu ayrıcalığın bize inanılmaz bir sorumluluk yüklediğini de göz ardı etmememiz gerekir.

Onlar minicik yürekler... Onlar sevgi kıvılcımları... Onlar, benimle kısa bir gezintiye çıktığınız harikalar dünyasının en değerli hazineleri. Fark ettiniz değil mi? Bu gizemli dünyanın ucu bucağı yok. Gezdikçe gezmek, keşfettikçe keşfetmek istersiniz. Bir daha oradan hiç ayrılmamayı dilersiniz. Olur ya bir gün hiç istemediğiniz halde oradan ayrılmak zorunda kalsanız bile, emin olun gözünüz de orda kalır, gönlünüz de...

1870

...

...

...

...

...

...

...

...

Ayla URAZ

Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu \ Sınıf Öğretmeni

KESME İŞARETİ

Dikte çalışması yapıyorduk. Özel isimlere eklenen eklerin kesme işareti ile ayrıldığını gösterdim ve işaretin yapılışını tahtada açıkladım. O gün boyunca konuyla ilgili ara ara cümleler yazdık. Ertesi gün birkaç cümle daha çalıştık. Aradan iki gün geçmişti. İçinde kesme işaretinin bulunduğu bir cümle söyledim. Öğrencilerim birinci sınıfta oldukları için;

- Kesme işaretini unutmayın, dedim.

Sıraların arasında dolaşmaya başladım. Baktım bir öğrencim cümlesini yazmış, cümlenin yanına bıçağa benzeyen bir şekil çizmişti. “Bu ne yavrum”, dedim. Çok ciddi bir şekilde “Bıçak öğretmenim” cevabını verdi. “Peki neden yaptın” diye sordum. “Siz dediniz ya, kesme işareti yapın diye”, dedi.

Arkadaşlarının yanında mahcup olmasın diye bir şey söylemedim. Nasıl olsa tahtada doğrusunu yazarken öğre-

necekti. Fakat sonradan hatırladım. O konuyu işlediğimiz iki gün içerisinde, o öğrencim okula gelmemiştir.

HESAP MAKİNESİ

Karnelerin verilmesine bir hafta vardı. Matematik notları konusunda kararsızlık yaşıyordum. İşlemlerin doğru yapıldığından emin olmak için, son bir değerlendirme yapmaya karar verdim. Soruları öğrencilerime dağıttım ve abaküslerini çıkarmalarını istedim.

Herkes dağıtılan soruların cevaplarını yapmaya çalışıyordu. Sınıfta hafif bir uğultu vardı. Bir ara gözüm bir öğrencime takıldı. Sürekli elini sıranın altına sokuyor, sonra da eğilip bakıyordu. Yanına yaklaştım. “Yavrum; abaküsünü sıranın üzerine çıkar, orada yanlış sayarsın”, dedim.

Bu arada abaküsü almak için elimi sıranın altına soktum. Gördüğüme inanmadım. Elimde bir abaküs değil, bir hesap makinesi duruyordu. Öğrencimin kağıdına bir göz attım. Zaten toplama ve çıkarma işlemlerinden oluşan soruların tüm cevapları doğruydü. O an gözüm hesap makinesinin ekranına takıldı. Ekranda son sorunun cevabı olan “ $12+7=19$ ” yazıyordu.

Olay birinci sınıfta gerçekleşmişti. Bu öğrenci daha birinci sınıftayken bu kadar pratik çözüm yolları bulabilirse, sonraki yıllarda ne olur, diye düşünmekten kendimi alamadım. Biraz da hatarın kendimde olduğunu düşünerek, değerlendirme kağıdına hak ettiği notu verdim.

ONUN ADI "B"

Cümle yöntemiyle okuma yazma öğrendiğimiz için, sessiz harflerin adları yerine değişik adlar ve şekiller kullanıyorduk. Ancak evlerde yapılan yanlış çalışmalar sonucu, bazı öğrencilerimiz sessiz harflerin isimlerini öğrenmişlerdi.

Öğrencilerime yılan çizelim, gözlük çizelim, simit çizelim şeklinde konuşmalarla el temrinleri yaptırıyordum. Bir ara, haydi çocuklar şimdi de gözlük yapalım, dedim. Sonra bildiğimiz "B" harfini gözlük diye yaptık.

Bu arada açığöz bir öğrencim; "Ben onun adını biliyorum", dedi. "Hayır", dedim. "Onun adı gözlük, başka bir isim duymak istemiyorum." Ancak öğrencimi yerine oturtmak mümkün olmadı. Sürekli tedirgin bir halde yanıma gelmek istiyordu. En sonunda; "Gel yanıma, ne istiyorsun?" dedim. Yanıma geldi. Sınıfa doğru döndü "Sakın siz duymayın, ben öğretmenimin kulağına söyleyeceğim", dedi. Sonra kulağıma eğilip, belki siz bilmiyorsunuz, onun için bize "gözlük" diyorsunuz. AMA onu adı "B" dedi ve rahatlayıp yerine oturdu.

YALANCI GÖZLER

Sınıfta yalan söylemenin zararları üzerine konuşmuştuk. Sonuç olarak; "Ben insanların gözlerine bakınca yalan söylediğini anlıyorum." Dedim. Özellikle uyku konusunda çok titiz davranıyordum. Tam gün eğitim ve öğretim yaptığımız için, çocuklar yeterince uykularını alamamışlarsa bu durum davranışlarına olumsuz olarak yansıyor.

Bu nedenle her öğrencinin en geç akşam saat 9.00'da uyması gerektiğini, bu kurala uymayanları gözlerine bakarak anlayabileceğimi söyledim.

Aradan bir müddet zaman geçti. Çok zeki bir öğrencim, ilgisi dağınık davranışlar gösteriyor, konuya motive olamıyordu. Biraz uykusuzluk hali sezinledim. Fakat emin olmadan karar vermek istemiyordum. Teneffüste annesiyle telefonda görüştüm. Gerçekten de gece geç yatmıştı.

Ben kendimden emin bir şekilde öğrencimi yanıma çağırdım. Eğildim, onun gözlerinin içine baktım. "Seni bugün biraz yorgun görüyorum. Şimdi doğruyu söyle, akşam geç mi yattın?" dedim. Gözlerini yere indirdi. "Geç yatmadım öğretmenim." dedi.

"Neden gözlerime bakmıyorsun? Ben zaten anlarım." diye ekledim. "Yok öğretmenim, bakmayayım; benim gözlerim yalancı." cevabını verdi.

ŞİKAYET ETMİYORUM

Okulların ilk açıldığı hafta, sürekli arkadaşlarını şikayet eden bir öğrencim dikkatimi çekmişti. Onu hedef almadan, her gün birkaç dakika birbirimize karşı davranışlarımızla ilgili konuşuyor, şikayetin iyi bir davranış olmadığını anlatıyorduk. Aradan iki ay geçmiş, onun şikayet olayları azalmaya başlamıştı.

Yine bir gün; derse başlamadan önce sınıf için davranışlarımızla ilgili küçük bir sohbet yaptık. O an şikayeti çok seven öğrencim parmak kaldırdı.

Konuşmaları kendi üzerine alınmış olacak ki; "Öğretmenim, ben artık kimseyi şikayet etmiyorum." dedi.

Ben de; “Farkındayım yavrum, sana teşekkür ediyorum.” dedim. Pek oturmaya niyeti yoktu. Cümlelerine devam etti: “Ben şikayet etmiyorum ama arkadaşım şikayet ediyor.”

Teşekkürümü geri alamadım. Ama anladım ki, davranış daha pekişmemiştir.

BEN ORUCUM

İştahsız bir öğrencim vardı. Yemek konusunda sürekli gözüm üstünde oluyordu. Ramazan ayıydı. Çorbasını içti. Sevmediği bir sebze yemeği vardı. Yanına gittim. “Bak yavrum; sebzeler senin sağlıklı olmanı sağlar, onlarda vitamin var.” dedim. Gayet ciddi yüzüme baktı. “Biliyorum öğretmenim.” dedi. Biliyorsan yesene yavrum, tabakta kalmasın.” diye ekledim.

Kendinden emin, neredeyse beni de inandıracak şekilde cevap verdi: “Ben orucum öğretmenim.”

ANNEMİ ÖZLEDİM

Bir teneffüs arası koridorda dolaşıyor, yalnız kalan öğrencilerim var mı diye gözlem yapıyordum. Baktım bir köşede çok hanım, oldukça uyumlu bir kızım ağlıyordu.

Yanına gittim. Nedenini sordum. Cevap vermedi.

- Arkadaşlarına mı kırıldın?
- Hayır.
- Bana mı kırıldın?

- Hayır.
- Okuldan mı sıkıldın?
- Hayır.
- O zaman sen nedenini söyle, ben bulamıyorum, dedim.

Elleriyle gözlerini ovuşturdu, yüzüme baktı.

- Annemi özledim, dedi.

Sımsıkı sarıldım ve öptüm.

- Haydi bugün ben senin annen olayım, dedim.

Teneffüsleri beraber geçirelim.

Gün boyunca yanımdan ayrılmadı. Öğle yemeğinde tabağı benim tabağımın yanındaydı. Minicik eli de elimin yanında...

SABIR İŞİ

Sene 1977. Öğretmenliğimin üçüncü yılı. Tayinim, eş durumundan İstanbul'a çıktı. Öğretmenliğimin üçüncü yılında İstanbul'da görev yapmak beni heyecanlandırıyor, hatta biraz da korkutuyordu. Öğretmen okulunda oldukça idealist bir yapıda yetiştirilmiş, başarıyı seven insanlardık. İçimdeki bu telaşı kimseyle paylaşamadım. Kimseye korktuğumu söyleyemedim.

Tayininin çıktığı okuluma gittiğim zaman bana birinci sınıf verildiğini ve 49 öğrencim olduğunu öğrendim. Aman Allah'ım! Ben bu kadar çocuğu nasıl okuturum diye ürküntü duydum. Geldiğim okulda öğrenci sayım 16 idi ve üçüncü sınıf okutuyordum. Bu telaş içerisinde öğretmenler odasına girdim. Kendimi tanıttım. Karşımda otu-

ran, yılların tecrübesine sahip öğretmen arkadaş, sanki zihnimi okumuş gibiydi: “Ben senin yan sınıftayım, benim de 50 öğrencim var. Çalışmalarımızı birlikte sürdürürüz” dedi. Biraz mahcup oldum. “Birlikte okuturuz değil mi?” dedim.

Okul atmosferi ve arkadaşlık ilişkileri sıcaktı. Tâ ki, o gün bir velinin okula gelişine kadar. Teneffüs zili çalmıştı. Koridordaydım. Sinirli bir adam yanıma yaklaştı.

- Şimdi nöbetçi söyledi, yeni birinci sınıf öğretmeni senmişsin.

- Evet benim, dedim.

- Sen daha çok yenisin. Benim çocuğumu okutabileceğine garanti veriyor musun?

Ben çocuğumu alıp yan sınıfa vereceğim, dedi. O an şaşırđım. Fakat cevap vermekte gecikmedim.

- Beyefendi, sizi tanımıyorum. Hiçbir öğretmen öğrencilerini tanımadan okutulması hakkında garanti veremez. Eğer siz çocuğunuzun sınıfını değiştirmek istiyorsanız, bu konunun muhatabı okul müdürümüzdür. Lütfen ona başvurunuz, dedim.

Daha sonra okul müdürümüz sınıfıma geldi. Çocuğın sınıfını değiştirmeyeceğini, bana güvendiğini, moralimi bozmamamı, böyle densiz insanların olabileceğini söyledi. Sonradan öğrendim ki yan sınıftaki öğretmen arkadaşım, kesinlikle benim sınıftan öğrenci almayacağını, çalışmalarımızı birlikte plânladığımızı söylemiş.

Arkadaşlarımın bana bu şekilde destek oluşu beni yüreklendirdi. Çalışmalarımıza büyük bir hızla başladık. Yarı yıl döneminin bitmesine bir hafta kalmıştı. Öğrencilerimizin çoğunluğu okumuş, bir bölümü de hece dönemindeydi.

Görünüşte okuyamayacak çocuk yok gibiydi. Yalnız benim bir öğrencim vardı ki, beni çok zorluyordu. Bugün öğreniyor, yarın aynı heceyi tanımıyordu.

İçimi nedenini bilmediğim bir hırs sarmıştı. Neden bu çocuk okumuyordu? Öğrendiğim her şey zihnimden silinmişti. Bireysel farklılıklar, çocuk psikolojisi... Öğretmen okulu meslek dersi öğretmenlerim benim bu halimi görselelerdi, beni affetmezlerdi. Amacım tatile girmeden ona da okumayı öğretmektir. Sanki Şubat'tan sonra okusa ne olurdu? Her teneffüs onu yanıma alıyor, hecelere çalıştırıyordum. Bir kelimenin içinde gördüğü heceyi diğer kelimedede tanımıyordu. İşte anlasana, çocukta hece kavramı yerleşmemiş, kelimedede takılmış kalmış. Hayır. Bir türlü bu gerçeği kabul etmiyor, ısrarla öğretmeye çalışıyordum.

Aslında öğrencim çok çaba harcayan bir çocuktur. Beni de çok seviyordu. Zil çalınca; o kadar alışmıştı ki, kitabını alıp yanıma koşuyordu. Onunla ilgilenmem hoşuna gidiyor ve bana çok güveniyordu.

O gün yine teneffüs olmuş, kitabını almış ve yanıma gelmişti. Benim içimde kopan sinir fırtınalarından habersiz, sevecen gözlerle çalıştırmamı bekliyordu.

Yeni hecelerden kelimeler yapıyor, cümleler kurmaya çalışıyorduk. Ancak bir kelimedeki heceyi diğerinde tanımıyor ve bu durum sürüp gidiyordu. Artık daha fazla dayanamadım. Belki de ona da zarar vermemek adına elimle onu ittim ve; "Tamam, git oyna" dedim. Öğrenci birden yere düştü. Bana öylesine güvenmiş, öylesine savunmasız duruyordu ki, benden böyle bir tepki beklemediği için boş bulunmuş ve düşmüştü.

O an onun gözleriyle karşılaştım. O gözler, yanaklarındaki küçük birkaç çil yaşantımın çeşitli anlarında hep gözümün önüne geldi.

Bana diyordu ki;

“Öğretmenim, seni çok seviyorum, sana güveniyorum, ben biraz zor öğreniyorum, daha sonra okusam olmaz mı?” Gözlerine daha fazla bakamadım. Hemen yerimden kalktım. Onu yerden kaldırdım. Hiçbir şey söyleyemedim. Sınıftan dışarı çıktım. Çok üzgündüm. İyilik adına yapılan bazı işlerde de insan hata yapabiliyordu.

Sonradan araştırdım. Öğrencimin anne ve babası Almanya’daydı. Ona babaannesi bakıyordu. O da uzun süre Almanya’da yaşamış, okul dolayısıyla Türkiye’ye getirilmişti. Annesine, babasına özlem duyan ve seni onların yerine koyan bir çocuk... Olumsuz başlayan bu olay bizi birbirimizden uzaklaştırmadı.

Ben onu Şubat ayında okutmayı düşünürken, o Nisan ayının sonlarına doğru okudu. Çok mutlu olmuştum.

O günün bana en büyük anısı olarak 30 yıllık meslek hayatım boyunca hiçbir öğrencime fiziki bir uyarıda bulunmadım ve öğretmenliğin bir sabır işi olduğunu öğrendim.

Ayşe TURANLI

Validebağ Anadolu Sağlık Meslek Lisesi\ Meslek Dersleri Öğretmeni

BEYAZ SUÇ

Bu bir anı mı, sır mı, suç mu hala bilemiyorum. Öğretmenlik nedir; annelik mi, ablalık mı, dostluk mu, düşmanlık mı? Geçen 17 sene içerisinde bunu da sık sık karıştırmışımdır. Karıştırmam kendimden değil, gördüklerimden, yaşadıklarımından.

Biz öğretmenler kendi ellerimizle, ruhlarımızla, ülkemize liderler ve sanatçılar da yetiştirebiliyoruz, asalak ve militanlar da.

1980'li yıllarda yatılı bir okulda Müdür Yardımcısı olarak çalışıyordum. O yıllarda okulumuza Yetiştirme Yurtlarından 10-15 kadar kız öğrenci kontenjandan yerleştirilmişti.

Bu çocuklara ilgim öğrencilik yıllarıma dayanır. Hacettepe Üniversitesi'nde okurken, arkadaşlarımla hafta sonları Keçiören Çocuk Yuvası'na sık sık ziyarete giderdim. Hepimizin birer çocuğu vardı, onlara ufak hediyeler

götürürdük. Daha o yıllarda bu çocukların sevgiye olan açlıklarını yoğun bir şekilde hissetmişim.

Yıllar sonra onlardan bir grup karşımdaydı! Anımı paylaşacağım öğrencim, bu grubun en sevecen, en ürkek, en savunmasızlarından biriydi. Annesi, babası, hatta hiçbir yakını olmayan; yaşından çok daha çocuksu davranışları olan; çok çok sevimli ve mutlu bir çocuktü. Halinden asla şikayetçi değildi. Hiç kimseye öfkesi ve kızgınlığı yoktu.

Bu mutlu kızımızın en büyük eksikliği, algılama kapasitesinin zayıf olmasıydı. Çok çalışmasına karşın, hak ettiği başarıya ulaşamıyordu. İkinci sınıfta bir çok dersten bütünlümeye kalmıştı.

Eylül döneminde sınavlar başladı. Her gün çalışmaları takip ediyordum. Onu takip eden yalnız ben değildim. Matematik öğretmenimiz ayrıca onun sınıf öğretmeni idi. O da aynı derecede ilgisini esirgemiyordu.

Bu sıkı takibe rağmen, öyle bir noktaya gelindi ki, çözümlü çok zordu. Tek dersten kalırsa bir üst sınıfa geçecekti. Ancak öyle olmadı, Matematik ve Coğrafyadan kalmıştı. Bu onun için ne demektü; bir yıl tekrar yetiştirme yurduna dönecekti. Araya giren bu zaman bildiklerinin de unutulması ve hatta öğrenim hayatının bitmesi demektü.

Sınav sonuçları henüz açıklanmamıştı. Matematik öğretmeni de olan sınıf öğretmeni arkadaşşıma durumu söyledim. Bunu ona söylemeden önce, Coğrafya öğretmenimize bu öğrencinin Matematikten geçmesinin daha güç olacağını, mümkünse sınav kağıdını bir kez daha inceleyip incelemeyeceğini ve öğrencinin özel durumunu anlatmaya çalıştım ise de, başarılı olamadım. Çünkü; (bunu çok üzülerek ve çok düşünerek ifade ediyorum) bu öğretmen arkadaşşım, hayata evinde çok değer verdiği köpeğinin penceresinden bakıyordu. Sanırım!

Matematik öğretmenini arkadaşım duruma çok üzdü. O da benim gibi Coğrafya'dan geçebilmesinin daha kolay olabileceğini düşünüyordu, çünkü Matematikten sınav kağıdı boştu!

Biz arkadaşımınla birbirimize öyle bir baktık ki, aynı şeyi düşünüyorduk; sınav kağıdına müdahale edecektik. Çok fazla konuşamadık, çünkü bu bir suçtu. Ama o anda ikimiz de bunun sonuçlarına göğüs gerecek kadar inançlıydık.

Konuyu Okul Müdürü'ne uygun bir şekilde aktardık. Öğrencimizin bir yıl daha kaybetmeye vakti ve hakkı yoktu. Onu tekrar yetiştirme yurduna gönderemedik.

Müdürümüz bize "tamam anladım, sınav dosyasını size veriyorum, alın ne yaparsanız yapın" diyerek dosyayı bize uzattı. Geçer not alacak kadar ilave yaptıktan sonra, usulüne uygun bir şekilde dosyayı kapatıp, sonuçları zaman gelince okul panosuna astım.

O çocuğun yanıma gelip; "öğretmenim, biliyor musunuz Matematik'ten geçmişim, Coğrafya'dan geçirim sanıyordum, Matematik'ten nasıl geçtim anlayamadım" derken yüzündeki mutluluğu ve kendine olan güveni asla unutamam. İnsanın kendine olan özgüvenin yarattığı gücü, çarpıcı bir şekilde ilk kez görüyordum.

Mezuniyet sonrası tayini İstanbul'da bir hastaneye çıkmıştı. İki-üç ay sonra ziyaretime geldiğinde, çok başarılı bir anestezi ile karşılaşınca, içimde küçük de olsa kalan suçluluk duygusunun tamamen kaybolduğunu hissettim. İyi ki öyle yapmışım.

Sanırım öğretmenlik de bunu gerektiriyordu!

Bu anı mı, sır mı, suç mu bilemiyorum. Fakat ilk kez paylaşıyorum.

Bir de, eğer suçsa, bunun bir “beyaz suç” olduğunu düşünüyorum.

“KİMSESİZ”İN “KİMSE”Sİ

Bilinen bir şeydir, öğretmenler ellerine verilen hamura şekil verirler. Bu hamur çocukların oynadığı rengarenk oyun hamurları gibidir. Ancak tek ve önemli fark, bir kere şekil alabiliyorlar. Bozup tekrar şekil vermeniz neredeyse imkansızdır.

Bazı hamurlar undan ya da suyundan olsa gerek, şekil almaya dirençlidir. Mesleki yaşamımda hep bu dirençli hamurlar ilgi odağım olmuştur. Kolay şekillenenler zaten size çok iş bırakmıyor, benim de bu kolay hamurlar pek ilgimi çekmiyor.

Biz öğretmenlerin kitaplardan farkı, canlı olmamızdır. Yaşadıklarımız ve yaşadıklarımızı tekrarlama ya da düzeltme şansımız yoktur. Etkimiz kitaplardan daha kalıcı. Kitap bilgi kaynağıdır, herkes için aynıdır. Okursunuz, öğrenirsiniz. Oysa öğretmenlik, aynı bilgiyi her defasında farklı bir rolle aktarmayı gerektirir.

Sınıfa öfkeyle girersiniz, karşınızdakiler savunmasızdır dersi anlatır çıkarsınız, o kadar. Sonuç, sadece yorgunluktur! Sınıfa sevgiyle girersiniz, karşınızdakiler birer sünger gibidir, bilginizi de sevginizi de çekip alırlar. Sonuç; başarıdır, verimlilik.

1980’li yılların sonlarıydı. Yetiştirme Yurdundan gelen bir öğrencimle ilgili unutamadığım bir anı yaşadım.

Bu kızımız okulda dik kafalı, zaman zaman öğretmenlerine karşı saygısızlık yapabilen, bana göre ise de-

vamlı savunmada olmak isteyen biriydi. Çünkü yaşam onu küçücük yaşında hiçte hak etmediği, kaldıramayacağı kadar ağır koşullarda sınamış, o da kendine devamlı haksızlık yapıldığına inanmıştı. Kendine ördüğü kalın duvarlar içinde yapayalnızdı.

Nihayet son sınıfın son günlerine kazasız belasız gelmiştik. Okulda hem idareci, hem de Disiplin Kurulu Başkanıydım.

Diploma töreni yapılacak. O gün herkes çok telaşlı. Özellikle ben, her yıl sanki kendi kızlarımın düğünü varmış gibi yoğunluk yaşıyorum. Odamda bir an bir boşluk oldu. Masama oturmuştum ki bu öğrencim geldi; “Öğretmenim kapıyı kapatabilir miyim, sizinle konuşmak istiyorum” dedi. Ben de, “Peki, hayrola” dedim. Pırl pırl beyaz hemşire formasının içinde bir gelin gibiydi. İçim bir an burkuldu. Bildiğim kadarıyla güneyde hiç görüşmediği hasta bir annesi varmış. O an keşke burada olsa diye düşündüm.

Ben bu duygular içinde biraz sonra duyacaklarımdan habersiz yüzüne bakarken; “Oturabilir miyim” dedi ve oturdu.

Tam da ona yakışacak ifadeyle, “Ben dün akşam okuldan kaçtım” demez mi. Bir anlık şaşkınlıktan sonra; “Sen benimle dalga mı geçiyorsun, bu saatte ben şimdi ne yapacağım, bunu bana neden söylüyorsun, söyleyecek başka birini bulamadın mı” diyerek öfkemi ifade etmeye çalıştım. O ise, sakin ve sevecen, hiç dalga geçen hava yaratmadan; “Bu benim hayalimdi, okuldan kaçmak nasıl bir duygu merak ediyordum, bunu yaşadım ama rahatsız oldum, biriyle paylaşmak istedim, düşündüm bunu bu okulda bir tek sizinle paylaşabilirdim” deyince gözlerim doldu. İçimden kalkıp sarılmak geldi, otoritem engelledi.

Zira biraz da panikledim. Çünkü bir kız çocuğu bir gece bilmediğim bir yerde sabahlamıştı, ben de bir kız çocuğu annesiydim, o an bir anne olarak telaşlandığımı hissettim. Bu duygumu ona hissettirmeden, ciddi bir ifadeyle nerede kaldığını, kötü bir şey olup olmadığını sordum. Benim de tanıdığım bir kız arkadaşının evinde kaldığını söyleyince rahatladım.

“Peki benim ne yapmamı istiyorsun” diye sordüğümde; “Bilmem, hiçbir fikrim yok, sadece sizinle paylaşmak istedim” cevabını verdi. Bende tüm resmiyeti bırakarak “Peki, bu ikimizin sırrı olsun” deyip odamdan uğurladım.

Bu öğrencimle hala görüşüyorum. Geçen yıl telefona gelen mesaja çok üzülmüştüm. “Öğretmenim, annemi kaybettim. Antalya’ya gidiyorum.” diyordu.

Bu kimsesiz yavrunun kimsesi olmak; işte öğretmenlik bu olsa gerek.

Ayşe ULUTAŞ

Üsküdar Sevgi İlköğretim Okulu \ Türkçe Öğretmeni

BAŞARI SEVGİYLE BÜYÜR

Her insanın birçok anısı vardır. Bunların en güzeli, sanırım çocukluk anıdır. Biz öğretmenlerin öğrencileriyle olan anıları da bu denli güzeldir.

1988 Yılında, derslerine girdiğim sınıflardan birine, Altuğ adlı bir öğrenci nakil gelmişti. Bu öğrenci, annesinin öğretmeni olduğu bir ilçe ilkokulunda okumuş. Bazı boşlukları vardı ama, gayretliydi, çalışıyordu. Birinci dönem sonuna gelinmişti. Bazı uyarılarda bulunarak karneleri dağıttık.

Okul açıldı, ikinci dönem başlamıştı ama, Altuğ okula gelmiyordu. Bir, iki, üç derken on gün olmuştu... bu arada idareden raporlu olup olmadığını sordum. Öyle bir şey yok dediler. Bunun üzerine annesinin çalıştığı okula telefon ettim. Altuğ'un okula neden gönderilmediğini sordum. Annesi şaşırıldı. "Nasıl olur? Her gün okula gidiyor."

dedi. Ben de meraklanmışım. Anne şok olmuştu, fazla konuşamadı. Ertesi gün anne oğul okula geldiler. Anne üzgün, Altuğ mahcup... bütün ısrarlara rağmen ailesine hiçbir şey söylememiş. “Eğer okula gideceksem, her şeyi Türkçe öğretmenimize anlatırım” demiş. Bunun üzerine okula gelinmiş. Annesi benimle görüşeceğini söyledi.

Bana anlattığı şeydu: “Öğretmenim, karnedeki notları değiştirdim. Ailemden korkuyordum. Okula gidersem idare bana ceza verir, hem de zayıflarım ortaya çıkar diye evimizin bodrumundaki kömürlüğe iniyordum. Orada oturup saatin dolmasını bekliyor, zaman zaman da ne yapacağım diye ağlıyordum.” Bunları söylerken yine ağlıyordu.

O’na, hiçbir şey olmayacağını, her şeyin düzeleceğini, kendisinin saygılı ve çalışkan bir öğrenci olduğunu söyledim. Bu arada annesinden kızılmayacağı sözünü aldım. İdareden yeni karne yazdırdık. Bu olaydan sonra Altuğ derslerine çok çalıştı ve hiç devamsızlık yapmadı. O yıl teşekkür bile almıştı. Başarılı bir şekilde mezun oldu.

1993 Eylül sınavları sırasında, bir gün eve dönerken Konya Zafer’de karşılaştığım iki delikanlıdan biri; “Öğretmenim nasılsınız?” diyerek elimi öptü. Soran gözlerle bana bakıyordu. Onu tanımışım. Bu, Altuğ idi.

- Öğretmenim Kamu Yönetimi’ni kazandım. Bu sabah kahvaltıda annemle sizi yine konuştuk. Anneme; “Değil bu okulu kazanmak, belki de bu gün yaşamıyor olacaktım. Çünkü o sıralarda ben intihar etmeyi bile düşünmüştüm.” dedim. Bunu anneme ilk kez bu gün söyledim. Annemin yüzü birden değişti, sarardı. Sesi titreyerek; “Yavrum, biz öğretmenine meğer çok şey borçluymuşuz” dedi.

Niçin hiç aramadığını sordum.

- Öğretmenim, içimde size karşı verilmiş gizli bir söz vardı. Siz bana okulu bitirirken; “Seni hep en iyi mevki-lerde, başarılı biri olarak görmek isterim” demiştiniz. Ben de sizin ziyaretinize üniversite mezunu olarak gelmeyi düşünüyordum. Yine de bu düşüncemi gerçekleştireceğim. Bana verdiğiniz emekler boşa gitmeyecek.

Vedalaşıp ayrıldık.

İşte, öğretmenliğin en güzel yanı bu... bütün öğretmenlerin aldığı en büyük ödül budur.

ÖPÜLESİ ELLER

(Öğretmenlerin en iyisinin ve en tatlısının anısına...)

Öğretmenim siz sabrın, sevginin insanlığın eşsiz bir örneğiydiniz. Sevginiz, öğrencilerinize gösterdiğiniz özen; bana okumayı, hayatı ve insanları sevdirdi. Öyle anlar gelirdi ki; okuldan, sizden ayrılırken üzüldüm. Zaman zaman içimden sizi yanaklarınızdan öpmek gelirdi, ama yapamazdım.

Okula gelirken kuşlar gibi uçardım... Çünkü size kavuşmak vardı. Soğuktan sızlayan ellerim, ayaklarım sınıfa girip sesinizi duyunca ısınırdı.

“Ayşe sen öğretmen ol, benim yerime.” dediğiniz anlar vardı ya, çok seviniirdim. İçimden bin kez, “Ben de sizin kadar iyi bir öğretmen olacağım” derdim. Arkadaşlarıma heceleri öğretmeye çalışırdım. Bilemezdim, o zamanlar rahatsızlandığınızı, nefesinizin daraldığını...

Yarı yıl tatili dönüşü ödevlerimize bakmıştınız. Benim Alfabe kitabını tümünden yazdığımı görünce gülmüştünüz. Her sayfaya sabırla yıldız atıp, pekiyi yazmış, sonra da tüm

sınıfa göstermişsiniz. Ben, o gün sevincin, mutluluğun en güzelini yaşamıştım.

Hele o günün bitişi... Beni daha çok gururlandırmıştı. Masanın üzerine çıkartıp, mantomu getirerek bana siz giydirmişsiniz. Sınıfa, "Ayşe'nin her sayfası kadar, mantosunu ben tutacağım." demişsiniz. O gün sanırım sevincimden, ne yapmam, ne demem gerektiğini bilememiştim.

Ertesi gün sizinle pazarlık etmişim. "Önce ben sizin paltonuzu tutacağım, sonra siz benimkini" demiş ve öyle yapmışım.

Ama bütün bunların diğer öğrencilerinizi okumaya ve yazmaya özendirmek için olduğunu öğretmen olunca anladım.

Canım öğretmenim, mümkün olsaydı sizi yaşatmak için her öğrenciniz ömründen bir kısmını verirdi.

Tanrım, öğretmenimi görmem neden imkansız? O kadar çok özledim ki, anlatamam... Ne olurdu, bazen görebilseydim, bin kez ellerini öpseydim. Beni ben yaptığı için...

AĞLATAN ANLAR ve ANILAR

Nisan 1990, bir öğle vakti okula nöbete gitmişim. İmzamı attıktan sonra öğretmenler odasına gidiyordum; fakat okulun içinde bir sessizlik vardı. Öğretmen arkadaşlarımdan hiçbiri ile karşılaşmadım. Bunlara ne oldu? Hepsinin mi dersi var? Bunları düşünerek kapıyı açtım. Sabahçıların hemen yarısı orada, kimi ayakta, kimi oturuyordu. Biri konuşuyor onlar da dinliyordu.

Bu ses tanıdıktı, bu benim yıllar önce öldü diye duyduğum öğretmenimdi... Fakat ölüler konuşmazdı. Ne yaptığımın farkında olmadan, sanırım arkadaşlarımı iteler gibi aralarından geçtim.

Büyük bir heyecanla; “Öğretmenim! Öğretmenim...” diyordum. O an sevinçten ölebilirdim. “Siz yaşıyorsunuz” deyip elini öptüm, kucakladım. O da beni kucakladı. “Ereğli Lisesi’nden uzun saçlı Ayşe’sin, yaşıyorum, neden?” diyordu. Biz sizin İzmir’de bir trafik kazasından öldüğünüzü duyduk, üzülüp ağlamıştık.” derken o gülüyordu. Ağlamayla karışık bir gülme... “Sizin için Fatiha okuyordum...” Artık ben sevinçten ağlıyordum. Baktım ki karşılıklı ağlaşıyoruz, öldüğünü sandığım ve çok sevdiğim öğretmenimle yıllar sonra karşılaşmıştım.

Arkadaşlar şaşkınlıkla bizi dinliyorlardı. Onlara döndüm; “Benim ortaokul ve lisede Din Dersi Öğretmenim AYHAN ÖZBAY” dedim. “Din Dersi Öğretmeni’ydi ama bizi zaman gelir Fransızca’ya, zaman gelir Cebir’e, Kimya’ya çalıştırırdı. Çok yönlü, çok zeki, hepsinin ötesinde öğrencilerini canından çok seven bir öğretmenimizdi” diye ekledim.

Öğretmenim ayağa kalktı “Arkadaşlar, hepinizden özür dilerim, Ayşe beni ağlattı.” dedi. Benim elimden tuttu, odadan çıktık. Okulumuza Bakanlık Müfettişi olarak gelmişti. Okulda fazla kalmayacağını, gitmek zorunda olduğunu söyledi. Benden daha sonra ziyaretime geleceğini söyleyerek izin istedi. Müdür Bey’in odasına girdi.

Ben aşağıya inip santralden Müdür Bey’i aradım. Öğretmenime çiçek yaptırmak istediğimi, onu göndermeyip biraz oyalamasını rica ettim, kabul etti.

Çiçeği verirken yine ağlıyordu. Çok mutlu olduğunu söylerken, Müdür Bey’e; “Ayşe’yi de beni de ağlatan ne?”

diyordu. “Bizi ağlatan öğretmenlik mesleğinin kutsallığı, sizin özveriniz” deyip elini öperek ayrıldım.

O gün ben çocuklar gibi sevinçli bir şekilde derse girdim. Gülüyordum... Öğrencilerime; “Bu gün benim en mutlu günüm. Hep siz değil ya, bazen de öğretmenler öğretmenini görünce çok sevinir, kendini kuşlar gibi hür hisseder” diyordum. Çünkü biz de bir zamanlar öğrenciydik...

Tüm öğretmenlere saygılar sunup ellerinden öpüyorum.

Canan BAŞ

Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu \ İngilizce Öğretmeni

BEN ARTIK BEN DEĞİLİM

Tüm parmaklar havada, ağızlardan “öğretmenim” bağırıları çıkıyor. Engellemek istiyorum, fakat dilim varmıyor. “Neden susturayım ki?!” diyorum, hepsi katılmak istiyor derse. Bülbül gibi şakıyorlar dersin başından sonuna kadar. Ben mutlu, onlar mutlu!! İçimdeki huzuru hissediyorum, işte yaramışlık hissi, verilen emeğin karşılığını alma hissi!!

Sınıfın o güzel havasını korurlarken, kendimi gözlerim açık karanlık bir odada buluyorum. Şaşırılmışlık var yüzümde! Işıkları açıyorum ve o zaman başlıyor hüznün. Meğer hepsi rüyaymış! O havadaki parmaklar, “öğretmenim” bağırıları, güzellikler... Keşke diyorum, keşke bugün derslerim rüyamdaki gibi olsa! Yavaş yavaş anlamaya başlıyorum neden bu rüya! Gün boyu derslerimi, öğren-

cilerimi, okulumu düşünüp “Ne yapayım? Nasıl edeyim?” dedikten sonra, tabiki başka rüya görmemin mümkünü yok.

Yemek yerken masa başında dalıp, kendimi tahta başında, en zor konuları tıklar tıklar anlatırken bulmalar; kitap okurken özel ilgi isteyen öğrencilerime neler yapayım diye düşünüp, kitabı elimden düşürmeler; serviste sabah okulumu gelirken, o günkü derslerin provasını yapmalar; durup dururken “İngilizce öğretmenim” diyen seslerini duymak kulaklarımda; uzaklarda okuyan iki minik kardeşimi görmek, onların tertemiz yüzüne baktığımda ve uzaklardakileri özlediğimde onlara sarılmak sıkı sıkı...

Üç aydır hep böyle geçiyor günler. Eş dost “Nasılsın” diye sorduğunda, hemen öğrencilerimden bahsetmek, elime geçen her kaynakta onlara faydalı olacak şeyler aramak, internet yoluyla eğitimle ve çocuk gelişimiyle ilgili bilgilerin peşinden koşmak, kartonlara resimler çizip oyunlar hazırlamak, miniklerimin ağızına tadına göre... Bu artık benim yaşam biçimim oldu. Daha ne kadar oldu ki üniversite, lise, ilkokul sıralarından öğretmenlerine büyük saygıyla bakıp, “Öğretmenim” diye hitap etmelerim. Şimdi minik çocuklarım bana umut dolu, sevgi dolu bakışlarla “Öğretmenim” diyor. Ne kadar çabuk geçiyor zaman ve ne kadar çabuk değişiyor roller!

Daha önce görmediğim şeyleri görüyorum onlarda, daha önce hissetmediğim duyguları hissediyorum onlarla. Bir bakışta görebiliyorum yardım isteyen elleri, bir bakışta görebiliyorum sevgiyle bakan yüzleri, bir bakışta görebiliyorum kızgın ve kırık kalpleri ve bir bakışta görebiliyorum memnuniyetle pırıldayan gözlerini!

Öksürdüklerinde benim için acıyor, boğamız kuruyor, hasta oluyorum. O inci gözleri buğulu gördüğümde be-

nim derdim oluyor dertleri, beraber koşuyoruz peşinden savaşmak için, o minicik ağızlarıyla bana fıkralar anlatmaya başladıklarında beraber gülüyoruz katıla katıla, yemeklerini yerken ağızlarına bulaşan çorbalara hesap soruyorum peçeteme...

Ben eski ben değilim artık! Hem de hiç değilim. Hiç düşünmediğim kadar düşünüyorum, hiç çalışmadığım kadar çalışıyorum, hiç koşmadığım kadar koşuyorum. Neden mi? Çünkü üç ay önce tek kişiydim. Sadece “ben” vardım. Bir tek “ben”. Ama şimdi çok kişiyim. Ben, öğrencilerim ne kadarsa o kadarım. “Ben” yok artık; “biz” var, “ailemiz” var. Çocuklarım dediğim miniklerim, gözlerimin içine ıslıl ıslıl bakan, ağızımdan çıkan her kelimeyi dikkatle dinleyen, güzümdeki gülücükleri görünce mutlu olan öğrencilerim var.

Üç ay! Üç ayda yeni bir hayat, üç ayda yeni bir “ben”, üç ayda yeni bir aile!! İnanılmayacak kadar güzel. Ama bu sadece işin başı. Daha yıllarım var önümde, daha kaç tane “üç ay”ım olacak. Her üç ayım bu güzelliklerle dolarsa, beni daha mutlu edebilecek bir şey olabilir mi şu hayatta! Daha aday öğretmenken, daha yolumun üç aylık kısmını almışken ben yeni bir ben olduysam, kendimi bulduysam, kim tutabilir ki beni baş koyduğum bu yolda!!!

SİHİRLİ ŞİFRELER

Yine oturdum kaloriferin yanına çektiğim koltuğuma ve perdemi aralayıp başladım dışarıdaki karmaşayı izlemeye. Herkes kendi halinde; kimi evine yetişmeye çalışıyor elinde alış veriş torbalarıyla, kimi de evinden çıkıyor bir yerlere yetişmek için. Aniden bir tebessüm beliriyor

yüzümde. Sokaktaki karmaşayı 4. sınıf öğrencilerimin derslerine benzetiyorum. Aynı karmaşa bu sınıflarımda da oluyor çoğu zaman. Zaten kaloriferin başına geçip düşünmem de bu sınıflarım yüzünden değil mi?! Sürekli düşünüyorum bu durumu nasıl düzeltebilirim, öğrencileri nasıl derse ilgili hale getirebilirim diye! Öğrencilerim geziyor gözümün önüne; hepsi de pırıl pırıl. Aynı zamanda da kıpır kıpır. Oldukları yerde duramıyorlar, sürekli hareket halindeler, derse dikkatlerini zor toplayabiliyorlar. Ne yapmalıyım, ne etmeliyim ki onları pür dikkat ağızından çıkanları dinler hale getirmeliyim. Tabiki hep onlarda aramamak gerek çözümü, bir de kendime bakmalıyım. Nasıl davranırsam, ne dersem, ne yaparsam dinletebilirim kendimi!! Düşün, düşün, düşün... Bilmiyorum ki merak ettikleri şeyin peşinden koşar benim öğrencilerim. Çok meraklıdırlar. Önce meraklarını uyandırıp sonra da topu onlara atmak lazım. Varsın merakla dinlesinler beni, meraklarını gidersinler. Peki nasıl meraklandırabilirim cin gibi yavrularımı?! Fıkra anlatıp sonunu söylemesem de sonunu mu merak etseler?! Acaba bir hikayenin sonunu söylesem de öncesini mi merak etseler?! Yoksa...

Buldum, “ŞİFRE”! Her ders bir şifre kelime söylesem ders sırasında. Onlardan da bu şifreleri not almalarını ve dersten sonra bana söylemelerini istesem. İki haftada bir şifrelerin değerlendirmesini yapsam ve tüm şifreleri yakalayanları ödüllendirsem. Benim yavrularım da ne severler bu şifre oyununu. Hepsi de meraklı böyle şeylere. Peki şifre olacak kelimeler neye göre seçilecek? Her hafta yeni kelimeler öğretmiyor muyum İngilizce kelime dağarcıklarını geliştirmek için?! Bu yeni kelimeleri şifre olarak kullanırım. Böylece bu kelimelerin de öğrenilmesi kolay olur. Şifreler sayesinde ufaklıklarım dersi dikkatle dinleyecek, sınıfta arkadaşlar arası konuşmalar azalacak, gürültü

olduğunda artık ben değil sorumluluk sahibi ya da şifre meraklısı öğrencilerim uyaracak konuşanları. Şu haliyle işe yarayacak gibi görünüyor, bakalım sınıfta ne olacak?!!

Nasıl oldu da daha önce düşünemedim bu şifre yöntemini. Gerekli açıklamaları yaptıktan sonra nasıl da meraklandılar, nasıl da heveslendiler bir an önce başlamak için uygulamaya!! Herkes küçük bir kağıt hazırladı şifreyi duyunca yazmak için ve dinlemeye hazır hale geldi öğretmenin ağzından çıkanları. Yeni bir konuya giriş yaparak derse başladım. İlk defa yeni bir konuyu rahatça anlattım bu zor sınıflarımda. Sınıfın bir köşesinde iki tanesi konuşmaya başlasa, diğer köşedekiler kaşla gözle onları susturmaya kalktı. Daha önce kendilerinin de katılmaya hevesli oldukları bu muhabbetlere katılmak şöyle dursun, bir an önce onları susturmak için uğraşmaya başladılar. Tabiki işin ucunda şifreyi kaçırmak var. Sonunda dersin bitimine 10 dakika kala ilk şifremi söyledim. İlk şifremiz o hafta öğrenmeye başladığımız hayvan isimlerinden biri olan “horse”, yani “at”dı. “Horse” kelimesini söyledikten sonra, sınıftaki o heyecan gerçekten görülmeye değerdi. Herkes nefes nefese “horse” kelimesinin nasıl yazıldığını hatırlamaya çalışıyor, kimi kitabını açıp bakıyor, kimi defterini karıştırıyor, kimi bir arkadaşının gözlerinin içine bakıyor bir ipucu almak için... Sınıfın tümünü aynı zamanda hiç bu kadar hevesli ve heyecanlı görmemiştim. Hele yazdıkları şifreleri kontrol ettikten sonraki sevinç çığlıkları ve hüzün mırıltıları...

Bir sonraki derste kapıyı açıp da içeri girdiğimde, daha “Günaydın” demek için ağzımı açmadan, hep bir ağızdan; “Öğretmenim, şifreyi söyleyin!!” diye bağırıştılar. Bu ne istek, bu ne heves! Her yeni derste yeni şifrelerimi söylüyorum. Yine aynı heves ve merakla kağıtlar hazırla-

nıyor, ders dikkatle dinleniyor ve şifre bekleniyor!! Ben artık “SİHİRLİ ŞİFRELER” diyorum bu yöntemime. Ve her şeyden çabucak bıkan, sürekli yeni şeyler arayan afacanlarımın bu şifre oyunundan çabucak bıkmamasını diliyorum. Şimdi her şey güzel ama, ben yine koltuğuma oturup sık sık yeni sihirbazlıklar arıyorum.

Celal UZUN

Sokullu Mehmet Paşa İlköğretim Okulu \ Müdür

İHBAR MEKTUBU

1978 Yılıının Kasım ayında kura çekip, Kastamonu'nun şirin ilçesi Azdavay'da İmam-Hatip Lisesi'nde Sosyal Bilgiler Öğretmeni olarak göreve başladım.

Öğretmenliği ve öğrencileri çok sevdiğimden, bir iki ay içerisinde çevremde ve Milli Eğitim camiasında kendimi kabul ettirdim. Okul Müdürü olmadığından, henüz aday öğretmen olmama rağmen, Müdür Yardımcısı ve Müdür Vekili olarak atamam yapıldı.

Küçük bir ilçe olan (o zaman 2 bin nüfuslu) Azdavay'da ev bulmakta hayli zorlandım. Fakat Belediye Başkanı Osman Bey'in yardımlarıyla bir oda bir salon ev bulurak, Çayeli'nden evimi taşıdım. Dünyalar benim olmuştu. Öğrencilerimi çok seviyordum. Sınıf mevcutlarımız az, öğrencilerim çok saygılı ve okumaya çok istekli. Okulum aynı zamanda Koruma Derneği'nin yardımıyla

yatılı bölümü bulunan bir meslek lisesi. Meslek Lisesi diyorum, fakat henüz orta son sınıfı olan yeni açılmış bir okul. Bunun için de öğrenciler çevreden yaşları geçmiş olsa da toplanarak okul mevcudu tamamlanmış. Gündüzlü öğrencilerimiz de var fakat çoğunluk erkek öğrencilerimiz yatılı kalıyor. Azdavay bir mahrumiyet bölgesi olduğu için, öğretmen sıkıntısı da çekiyoruz. Fakat mevcut öğretmenleri dengeli bir şekilde dağıtarak boş ders geçmemesine dikkat ediyorum. Hatta branşım Sosyal Bilgiler olmasına rağmen. 2 sınıfın Din Kültürü derslerine kendim giriyorum.

Günlerimiz bu şekilde geçip giderken, idareci olduğum için, postadan Okul Müdürlüğü adına bir mektup aldım. Mektubu açtığımda bir İHBAR MEKTUBU olduğunu anladım. Mektup Okul Müdürlüğü'ne hitaben yazılmış. Özetle; "Okulumuzda yeni evlenmiş bir öğrenci olduğu" belirtiliyor. "Bu öğrencinin okuldan atılması, atılmadığı takdirde İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne aynı dilekçenin verileceği" beyan ediliyor. Küçük bir kasaba olduğu için, bu öğrenciyi biz önceden zaten duymuştuk. Öğrencimiz Muhammet, orta sonda okuyan, hafızlığını yapmış, 18 yaşında birisi. Öğretmen arkadaşlarla konuştuk fakat ben olayı az çok sezinlemiştim.

Ertesi gün Muhammet'in sınıfına, Türkçe dersinde; "Çocuklar, Okul Müdürlüğü'ne hitaben birer dilekçe yazın" dedim. Dilekçeler yazıldı ve topladım. Tahmin ettiğim gibi Muhammet kendisini ihbar etmişti. Çağırıp konuştum ve her şeyi anlattı:

- Öğretmenim, babam beni evlendirdi fakat okumamı da istiyor. Yeni evliyim, okulda yatılı kalıyorum. Eşim bu durumdan memnun değil. Birlikte kendimizi ihbar etmeye

karar verdik. Böylece ben okuldan atılacaktım ve eşimle köyde kalacaktık.

Muhammet imam nikahlı olduğu için, idari yönden bir sakınca görmedim. Kendisiyle konuştum, ikna ettim. Nasihat ettim. İstedığı zaman da izin konusunda yardımcı oldum.

Muhammet hem evliliği yürüttü, hem de okulunu bitirdi.

Yıllar sonra beni İstanbul'da buldu. Bir camide imam olarak görev yapıyor, 2 de çocuğu var.

Ben yaptığım bu işin rahatlığı ve öğretmenliğin gururuyla bu olayı hatırladıkça kendi kendime gülüyorum.

İyi ki ÖĞRETMENİM.

BİR FIRSAT DAHA

1967 Yılında Rize'nin Çayeli kazasında ortaokulu bitirdim. Çok başarılı bir öğrenciydim. Babam küçük bir devlet memuru olduğu için, beni okutmak istiyordu. O zamanlar bizim İlçede başarılı öğrenciler genellikle İstanbul'da Kabataş Erkek Lisesi'ne gönderiliyordu.

Aile meclisi toplandı. Ağabeyim Öğretmen Lisesi'ne gidiyordu. Ve karar verildi. Hayallerimdeki İstanbul'a gelip Kabataş Erkek Lisesi eleme sınavlarını geçtim. Okula yatılı olarak kaydımı yaptırdım. Veli olarak da, Allah rahmet etsin, Şehir Hatları gemilerinde çalışan yakınımız Mustafa Amca belirlendi.

O güne kadar evden dışarıda hiç kalmadığım için, okuldaki yatılı hayat bana çok zor geldi. Gizli gizli ağlıyor, ailemi çok özliyordum. Derslerimde ortaokuldaki başarıyı

gösteremiyordum. Derken sene sonu geldi. O yıl sınıfta kaldım. Ailem bunu anlayışla karşıladı. İkinci yıl bir daha denemem istendi. Ben de aileme karşı çok mahcuptum. Bunu çalışarak telafi edeceğime inanıyordum. Velimle beraber kayıt yenilemek için Müdür Baş Yardımcısı Sırrı DEMİR'in odasına çıktık.

Baş Muavin Sırrı DEMİR; "Bu çocuğun kaydını yenilemiyorum. Kabataş Erkek Lisesi böyle tembellerin yeri değil. Gitsin memleketinde çay tarlasında çalışsın" dedi.

O zaman tarihi Kabataş Erkek Lisesi binası üstüme yıkılmış, dünyam kararmıştı. Velim Sırrı DEMİR'e yalvarıyor, Sırrı DEMİR kararından vazgeçmiyordu. Neyse, benim de o an rengimin solduğunu, dünyamın karardığını farketmiş olacak ki, insafa geldi ve; "Bir daha şans tanıyalım bakalım" dedi.

Ben artık üstüme çökmüş olan tarihi binada, sarayda yaşayan prensler gibiydim. Sevinçle yatakhane geçip eşyalarımı tekrar düzelterip, velimin elini öptüm ve birinci sınıfta ikinci sene de devam ederek, Edebiyat Bölümünden mezun oldum.

Şimdi düşünüyorum da, Müdür Baş Yardımcımız (ki adını hala unutmuyorum) beni yılların eğitimcisi olarak görse, o günkü tavrı hakkında ne düşünür acaba.

Şu anda 30 yılını aşmış bir eğitimci olarak bana yapılan yanlışı hiçbir zaman yapmamaya gayret ettim ve ediyorum. Eğitimde daima amacım; "Hangi şartlar altında olursa olsun insan kazanmak" olmalı diyorum.

Cevahir KABAKÇI

Validebağ Anadolu Sağlık Meslek Lisesi \ Meslek Dersleri Öğretmeni

İLK MEKTUP

Bu yıl öğretmenliğimin 19.yılına çalışıyorum. Acıyla, tatlıyla yıllar ne çabuk geçti. Öğrencilerimle paylaştığım yüzlerce anılar, hepsi çok güzeldi... Fakat ben sizlerle belki de anne olmanın duygusallığıyla, oğlumla yaşadığım anılardan bahsetmek istiyorum.

Batuhan bazı özel nedenlerden dolayı okula beşbuçuk yaşında başlamıştı. Okula uyumu beni korkutuyordu. Öğretmeni de son derece idealist, çalışkan ve öğrencilerinin başarılı olmalarını isteyen bir hanımdı.

Oğlum okula başladıktan yaklaşık bir ay sonra; “Aneciğim, ben yazı yazmayı öğrendim, sana mektup yazmak istiyorum”. dedi. Çok şaşırdım ve meraklandım. Sevineceğimi söyledim. Ertesi gün bana uzattığı kağıdı açarken çok heyecanlıydım. Kağıdı açınca heyecanım şaşkınlığa dönüştü. Çünkü bir sayfa “masa” kelimesi yazılmıştı. Bu kelimenin arkasındaki anlamı, bana neler söylemek

istediğini hep merak ettim. Fakat halen öğrenebilmiş değilim.

İlk sınavından sonra başarılı olamamıştı. Nedenini sorduğumda ise; “Anne sende hiçbir şey bilmiyorsun, öğretmen hep unuttuklarımızı soruyor” dedi. Gene bir şey söyleyemedim. Başka bir gün, bir sınavdan sonra; “Oğlum sınavın nasıl geçti” soruma; “Boşu saymazsan iki yanlış bir doğru” diyerek dört soruluk sınav sonucunu açıklamıştı.

İşte böyle, şimdi oğlumla 5. sınıfa gidiyoruz. Eğitimi, öğrencilerimi ve tüm insanları çok seviyorum. Oğlumla birlikte ben de büyümeyi, gelişmeyi, olgunlaşmayı yeniden öğreniyorum.

Çiğdem TUNCER

Özel Derya Öncü İlköğretim Okulu \ İngilizce Öğretmeni

ÖMÜR BOYU ÖĞRETMENLİK

Öğretmenlik hayatımın yedinci yılındayım ve çok büyük keyif alarak mesleğimi yerine getiriyorum. Açıkça söylemek gerekirse, üniversite yıllarında bir öğrenci iken, bu mesleği herhalde yapmam, branşımın getirdiği özellikler ile ilgili farklı dallarda uğraşırım diye düşünüyordum. Ama okul bitip de meslek hayatıma başladığım ilk yıl, öğrencilerimle baş başa kaldığımda yaşadığım tecrübeler, paylaştığımız tatlar beni daha ilk aylarımda bu mesleğe aşık etmişti. Avuçlarımızın içinde şekillenmeyi bekleyen yavrular, onları yaşamak ve geri bildirimleri almak sonsuz bir keyif vermişti ve işte benim hayatım demiştim. Şu ana kadarki zamanda da düşüncelerim aynen devam ediyor ve büyük keyif alarak, yorgunlukları hissetmeden, hep tatlı bir telaş ve heyecan içinde hayatımı kaplayan bir biçimde devam ediyorum. Bu heyecan hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor. Özellikle bir çocuk sahibi olduktan sonra, kutsallığına daha fazla inandığım bu mesleği

ve duyguları, bu dünyada gözlerimi kapatana kadar yaşamak istiyorum. Bunun bir ibadet olduğunu düşünüyorum.

Benim sizlerle paylaşmak istediğim anlar, ben de hatırladığımda tatlı bir tebessüm oluşturan hatıralar.

Mesleğimde ilköğretimin birinci kademesindeki öğrencilerle tanışmak, birkaç yıl sonrasında nasip oldu. Daha yılın ilk ayları idi ve ben birinci, ikinci sınıfların bulunduğu katta nöbetçi idim. Birinci sınıflarda henüz zil çaldığında sınıflarında derse hazır bekleme alışkanlığı oluşmamıştı. Ben sınıflarına yerleştiriyor, sessizce öğretmenlerini beklemeleri gerektiğini anlatıyordum ama sınıftan çıktığımda tekrar gürültü oluyor, dışarı çıkıyorlardı. En sonunda sınıfa girdim ve; “Sınıf başkanı kim?” diye sordum. Tatlı bir kız çocuğu, “Benim” diyerek yanıma geldi. Ona tahtayla geçip yaramazlık yapan arkadaşlarını yazmasını ve öğretmenine iletmesini söylediğimde, şaşkın bir ifade ile; “Ama biz yazmayı bilmiyoruz ki!” karşılığını verdi. O anda yüzlerindeki ifadeyi unutamayıp, gülmüştüm. Hala hatırladığımda bu olay beni tebessüm ettirir.

Beni gülümseten bir anımı daha paylaşmak istiyorum. Hafta sonu için ödev vermişim ve sınıfta kontrolünü yapıyorduk. Bir öğrencimin takip etmediğini fark ettim ve cevabı onun vermesini istedim. Boşluğa yazılması gereken kelime İngilizcede “sen” anlamına gelen “you” kelimesi idi. Nerede olduğumuzu bilemediğini fark eden bir arkadaşı ona cevabı “you, you” diye fısıldadı. O ise öyle bir hışımla arkadaşını tersledi ki ne olduğunu anlayamadık. Nedenini sorduğumuzda; “öğretmenim, cevabı bilmediğim için beni yuhluyor!” cevabını almıştık. Bu cevaba bütün sınıf çok gülmüştük.

Böyle anları yaşayıp, bizlerde tebessüm oluşturan hiçbir öğrencimi unutamıyorum ve hepsini kendi yavrum gibi çok seviyorum.

Çiğdem YAMANEL

Özel Kalfayan İlköğretim Okulu \ Müdür Yardımcısı

BEN ÖĞRETMENİM

Ben, Öğretmen...

Yirmialtı yıl önce başladı bahçıvanlığımın öyküsü. İçinden gökkuşağı geçen uçsuz bucaksız bir bahçede, yüzlerce fidan ile başbaşa bırakıldım. Toydum. Her rengini gördüğüm çiçeğin ve her türlüşünü, börtü böceğin.

Yürüdükçe uzanan o bahçede, ben gördüm selvinin salınışını, çınarın en dikbaşını... Ve ben gördüm o bahçede hepsinin, sevgiye uzanışını.

Gide gele yirmialtı yıl, koskoca bir ormanım oldu. İnanın bir yel değse şimdi yıkılacaklar sanırım.

Ben, Öğretmen...

20 Kasım 2003 sabahı, bir gölge geçti bahçemin güneşinden, Tam da papatyalara su verme zamanıydı. Derken kuşlar havalandı bir yerlerden; deli gibi bir o yana bir bu yana. Nasıl anlatılır ki “terör” bir fidana. Toprağınızı zehirliyorlar diyebilir miyim? Diyebilir miyim nergisleri

koparıp, ladinlere korku salıyorlar. Diyebilir miyim ki, yavru kuşları en tatlı, en tatlı düşlerinden uyandırıyorlar!

Ben, Öğretmen...

Bahçemin üstünde ne fırtına, ne deprem! Yine ben olacağım, onlara; susuzlukta solmamayı, ayazlarda donmamayı, ama en önemlisi “zalim el” olmamayı ve zalimlerden korkmamayı öğreten!

Ben, Öğretmen...